திராவிட நாடு

மே நாள்

ப. வாணன்.

மே நாள்! தொழிலாளரின் திரு நாள்! உழைப்பாளிகளின் மங்கள விழா நாள்! கோழி கூவும் பொழுது கழனியிலிறங்கிக் கோட்டான் கூவும் போது வீடு திரும்பும் உழவனுக்கும், இயந்திரத்தோடு இயந்திரமாய், உழைத்து உருக்குலைந்து போன பாட்டாளிக்கும், "இன்பபுரி தொலைவிலில்லை" என்ற நம்பிக்கையை அளிக்கும் நன்னாள்! ஏழ்மையோடு எண்ணற்ற காலமாக வாழ்ந்து வரும், பஞ்சை, பராரிகளுக்கும், அவனி முழுதும் அல்லற்படும் அத்தனை கோடி மக்களுக்கும் விடுதலை வேட்கையை ஊட்டும் பொன்னாள்! இயற்கை—வகுத்திருக்கும் ஆறு, காடு, கடல் எந்தவிதமான எல்லைகளையும் தாண்டி எங்கெங்கெல்லாம் மக்கட் கூட்டம் வாழ்கின்றதோ அங்கெல்லாம் தொழிலாளர் விடுதலை பற்றிப் பேசப்படும் விடுதலை நாள், இந்த மே நாள்!

இன்று மாஸ்கோவில் வாழும் மக்களனைவர்க்கும் விடுமுறை. உழைப்பவனுக்கே கூலி, உழுபவனுக்கே நிலம் என்ற உரிமையை ஊரெல்லாம் பறைசாற்றி வெற்றிக் களிப்புடன் பூரிப்பு விழா நடத்திக்கொண்டிருப்பர் மாஸ்கோவாசிகள். உலகத்தின் மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம், மே தினத்தின் பெருமையை அறிந்த ஒவ்வொரு தொழிலாளியும், இன்று ஒரு வினாடியாவது உழைப்பவனின் அவதியைப் பற்றியும், அந்த உழைப்பை உறிஞ்சிவாழும் அதிகாரவர்க்கத்தைப் பற்றியும், எண்ணாமலிருக்கமாட்டான். இந்தப் பாலைவன வாழ்க்கையிலிருந்து என்றேனும் விடுதலை கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு வருங்காலத்தை நோக்கியிருப்பான். உலர்ந்து போன அவன் உதடுகள், "வாழ வழி பிறக்க வேண்டும், அதற்கு இந்த உடலில் கடைசி மூச்சு இருக்கும் வரை போராடுவேன்" என்று கூறியிருக்கும். மனித வர்க்கத்தை அடிமைத் தளையிலிருந்து விடுவிக்க, ஒவ்வொரு பாட்டாளியும் சூளுரை கூறும் நன்னாள் தான் இம் மே நாள்!

இன்றோடு அறுபது ஆண்டுகள் முடிவடைகின்றன, 1889-ல பாரீசில் கூடிய சர்வ தேசிய தொழிற் சங்கக் காங்கிரஸ் செய்த தீர்மானம்தான், மே முதல் தேதியைத் தொழிலாளர் தினமாக மாற்றியது. அதற்குப் பிறகு ஆறு பத்து ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டன. இந்த அறுபது ஆண்டுகளில் உலகத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதல்கள் எண்ணற்றவை. அன்று தொழிலாளியிருந்த நிலைமைக்கும், இன்று அவனிருக்கும் நிலைமைக்கும் அதிகமான அளவுக்கு வித்தியாசம் இருக்கிறது. கடந்த காலங்களில் அவனுக்கேற்பட்ட இன்ப துன்பங்களையும், இடர்ப்பாடுகளையும் ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் சரியாகக் கூர்ந்து நோக்கினாலன்றி, வருங்காலத்தில் தொழிலாளர் நிலை எப்படியிருக்குமென்று நம்மால் திட்டவட்டமாகக் கூற முடியாது.

சென்றகாலத்தை நோக்கும் பொழுது, இரண்டு உலகப் போர்களும் நம் கவனத்தைவிட்டுத்தப்ப முடியாது. 1914—18-ல் நடந்த முதல் பெரும்போர், வளர்ந்து வந்த உலகத் தொழிலாளர் ஸ்தாபனங்களை அடியோடு அழித்தது.

போர்க்காலங்களில் இருந்ததை விடப் போருக்குப் பிறகு, உழைப்பாளிக்கு வறுமை அதிகரித்தது. நாடெங்கும் பஞ்சம், பசி, பிணி தலைவிரித்தாடின. ஆனால் போரின் பிந்திய காலச்சூழ் நிலையைச் சரவரப் பயன்படுத்திக் கொண்டவர்கள் ரஷ்யத் தொழிலாளிகள் மட்டும்தான். 1918-ல் ஏற்பட்ட புரட்சிக்குப் பிறகு, தங்கள் நாட்டிலே தொழிலரசை நிறுவினார்கள். தாங்கள் செய்தது போலவே மற்ற நாடுகளிலும் செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்த்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் எதிர்பார்த்தளவுக்கு மற்ற நாடுகள் உயரவில்லை. ஸ்தாபன ரீதியாக ஒன்றுபட்ட தொழிலாளர்கள் அந்தச் சமயத்தில் வேறெந்த நாட்டிலுமில்லை.

ஒவ்வொரு நாட்டிலும் தொழிலாளர் நலன் குறித்து, இதைச் செய்கிறோம், அதைச் செய்கிறோம் என்று அதிகாரவர்க்கம் வாய்ப்பந்தல் போட்டதே தவிர, செயலளவில் எதையும் உருவாகச் செய்ததாகக் கூற முடியாது. பிரிட்டனைப் போன்ற ஒன்றிரண்டு நாடுகள், மேலெழுந்த வாரியாக ஓரிரு சீர்திருத்தங்கள் செய்தன என்றபோதிலும், அவைகள் முழுதும் தேசிய மனப்பான்மை கொண்டவைகளே. இந்தியா, பர்மா முதலிய குடியேற்ற நாடுகளில் கஞ்சிக்கும், கட்டிக் கொள்ளத் துணிக்கும் மக்களைப் பரதவிக்க விட்டுவிட்டுத் தன் நாட்டிலே மட்டும் சில சீர்திருத்தங்களைச் செய்து கொண்டது. இதைச் சர்வ தேசிய ரீதியில் போற்றமுடியாது. உலகப் பெரும் போருக்குப் பிறகு சீரான முறையில் தொழிலாளிகளின் முன்னேற்றத்திற்குத் திட்டமிட்டு வேலை செய்துவந்த தேசம் சோவியத் யூனியன் ஒன்றுதான்.

* * *

மற்றெந்த மே நாள்களையும்விட இவ்வாண்டு மே நாள் தனிப்பட்ட முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இன்று உலகத்திலே ஒவ்வொரு நாட்டுத் தொழிலாளியும், மே நாள் கொண்டாடும்போதும் அதன் முக்கியம் உணர்ந்து கொண்டாடுகிறான். இன்றையதினம் அவனுக்கு 'தொழிலரசு' என்றால் என்னவென்று தெரியும். தொழிலாளிகளின் அடிப்படை உரிமைகள் எவை என்பதும் அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். 'உழைப்பவனுக்குக் கூலி, உழுபவனுக்கு நிலம்' என்று மேடைமீது நின்று கூவுகிறான். 'தேவைக்கேற்ற உணவு; உழைபபுக்கேற்ற கூலி' என்ற எண்ணத்தில் முன்னேறுகிறான். அவனுக்கு வேண்டியவை உண்ண உணவும், உடுக்க உடையும் சுரண்டப்படாத இன்ப வாழ்வும். இவைகளை எப்பாடு பட்டேனும் அடைவது என்று அவன் சூள்

(15-ம் பக்கம் பார்க்க)

இலாபம் இல்லாதார் தந்த 5 கோடி!

—✻—

இலாபமில்லை! எனவே தான், தொழிலிலே ஆர்வமில்லை.

கூலி உயர்ந்துகொண்டே போகிறது, தொழிலாளரின் கிளர்ச்சிகளும் ஓய்வதாகக் காணோம். அவர்களின் திருப்தியைப் பெறக்கூடிய விதமாகக் கூலி கொடுத்து, முற்போக்காளர்களின் யோசனைகளுக்குத் தக்கபடி தொழிலாளர்களுக்கு, வசதிகள் செய்து கொடுத்து, வருமான வரியையும் கொட்டித் தந்து, மிச்சம் என்ன இருக்கிறது என்று பார்த்தால், பாடுபட்டதும், திட்டம் தீட்டியதும்தான் மிஞ்சுகிறது. இலாபம் இல்லை, தொழிலில், எனவே, தொழில் நடத்த ஊக்கம், உற்சாகம் ஏற்படுவதில்லை.

மாடோ; மலடு! மதுரமான பால், தேவை என்றால், எங்கிருந்து தருவது! மாடே, வேண்டாம், மகராஜனுக, நீயே கொண்டு போ, இந்தக் 'கோணைக் கொம்பனை.'

சந்தேகமிருந்தால், எங்கள் புள்ளி விவரத்தைப் பார்! மூலப் பொருள்களின் விலை, விஷம்போல் ஏறிவிட்டது. தொழிலாளர் கூலியோ உயர்ந்துவிட்டது. வரியோ, சொல்ல முடியாதபடி ஏறிவிட்டது. இலாபம் எப்படிக் கிடைக்கும்! சர்க்கார் தாராளமாக, தொழில்களை எடுத்து நடத்தட்டும்; எங்களுக்குச் சேர வேண்டிய பணம் கொடுத்துவிட்டு. இலாபம், கருகிவிட்டது; ஆர்வம் அழிந்துவிட்டது!—

இது, முதலாளிகளின் முகாரி—சர்க்கார் சற்றுக் கண்டிப்பாகப் பேசும்போதும் சரி, தொழிலாளி தன் துயரத்தைக் காட்டிப்பரிகாரம் கேட்கும்போதும் சரி—இலாபம் இல்லை, இலாபம் இல்லை, என்றே, அழுகுரலில் பேசுகிறார்கள்—அதற்கான, கணக்குகளைக் கூடக் காட்டுகிறார்கள்.

விலைவாசி ஏறிவிட்டதால், ஏழை புழுப்போலத் துடிக்கிறானய்யா, அவனுக்குத் தரும் கூலி போதவில்லை, சற்று அதிகமாகக் கொடு - உன் யந்திரம்கூட அதற்குத் தேவையான 'தீனி' போட்டு, வசதிசெய்யாவிட்டால் வேலைசெய்யாதே சரியாக, ஏழை உயிருக்குஊசலாடும்படியான நிலையில் வைத்துவிட்டு, வேலை வாங்குகிறாயே, சரியா, முறையா, என்று யாராவது துணிந்து கேட்டுவிட்டாலோ, "ஏழை அழுகிறான், என்ன செய்வது? இலாபம் இல்லையே தொழிலில், எப்படிக் கூலியை உயர்த்த முடியும்," என்று கூறிக் கைவிரித்து விடுகின்றனர், இந்தக் கண்ணியர்கள்.

உண்மை என்ன? இலாபமே இல்லையா? பண மூட்டைகளுக்குப் பக்கத்தில் இருந்துகொண்டே, பஞ்சப் பாட்டுப் படிக்கிறார்களா, அல்லது உண்மையிலேயே,தொழிலிலே இலாபமே கிடைப்பதில்லையா, என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினால், திகைப்பு உண்டாகும் - நம்மைப் போன்ற சாமான்யர்களுக்கு.

ஆனால், உலகம் அறிந்த நேருவே, திகைத்துவிடக்கூடிய 'சம்பவத்தை' இலாபமில்லை என்று முகாரி பாடும் முதலாளிமார்கள், நடத்திக்காட்டினர்.

நேரு, இதுவரை பார்த்திராத அளவு தொகை குறிக்கப்பட்டிருந்த 'செக்' ஒன்றை, அவரிடம் தந்தனர், இலாபமே பெறாத, பரோபகாரிகள்! அவருக்காக அல்ல, காந்தியார் நினைவு நிதிக்காக! ரூபாய் 5 கோடி!! ஆமாம், இலாபமே கிடையாது, இந்த 'நன்கொடை' தந்த நல்லவர்களுக்கு!!

வரியாகவோ, நன்கொடையாகவோ, இவ்வளவு பெருந்தொகை பொதுநிதிக்கு, அவர்களிடமிருந்து வந்ததுபற்றி, மகிழ்கிறோம். ஆனால், ஐந்துகோடி ரூபாய் நன்கொடையை, 'அனாயாசமாக'க் கொடுக்கும் நிலையிலுள்ள இவர்கள், தொழிலிலே இலாபமே கிடைப்பதில்லை, என்று கூசாது பேசினரே—இலாபமே இல்லை என்றால், ஏது இவ்வளவு பெரியதொகை! கதை கூறுவார்களே, அலாவுதீன் தீபம், அதுவா! இல்லையானால், காந்தி நிதியின் அவசியத்தை உணர்ந்து, தங்கள் மூலதனத்திலேயே ஒரு பகுதியைக் கொடுத்தனரா! எப்படித் தரமுடிந்தது, ஐந்து கோடி ரூபாய் நன்கொடை? எப்படி மனம் வந்தது, கருணை பிறந்தது என்று கேட்கவில்லை. கருணை அல்ல, அதற்குக் காரணம்—தங்கள் 'சக்தி' இதுவென்று சர்க்காருக்கு அவர்கள் 'ஜாடை' காட்டுகிறார்கள் என்பதுதான் உண்மை. எதுவாயினும் சரி, ஏழைத் தொழிலாளிக்குக் கூலியை உயர்த்த முடியாது, இலாபம் கிடைப்பதில்லை என்று கூறியவர்கள், இவ்வளவு பெரிய தொகையை எப்படித் தர முடிந்தது?

நன்கொடையைப் பெற்றுக் கொண்டு, நன்றி செலுத்திய தலைவர்கள், இதைக் கேட்டிருக்கலாமே!

இது, இந்த ஆண்டு, அல்லது இதற்கு முந்தின ஆண்டு கிடைத்த இலாபம் அல்ல-பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, கிடைத்த இலாபத்தை நாங்கள் மிச்சம் பிடித்து வைத்திருந்தோம், அதிலிருந்து, இந்தத் தொகையைத் தருகிறோம், என்று அவர்கள் சாக்குக் கூறினால்கூட, தலைவர்கள் கேட்கலாமே, இலாபத்திலே சேர்ந்த தொகைதானே இது—இலாபமே இல்லை என்று கூறினீர்களே, ஐயன்மீர்! இவ்வாண்டு இல்லை என்றே வைத்துக்கொண்டாலும், முன்னாலே குவித்து வைத்திருக்கும் இலாபக் குவியலிலே இருந்து ஒரு சிறு தொகையைச் செலவிட்டுத் தொழிலாளியின் துயரைக் குறைக்கலாம் என்ற எண்ணம் ஏன்படவில்லை. தொழிலாளியின்உழைப்பின் மிச்சம் தானே, அந்த இலாபக்குவியல்! உன் 'சமர்த்தும்' அவனுடைய வெள்ளை உள்ளமும் சேர்ந்துதானே, இலாபக் குவியலாக மாறிற்று—அதிலே ஒரு பகுதியை அந்தப் பாட்டாளிக்குச் செலவிடச் சொன்னால், முகாரி பாடினீரே, இதோ இப்போது, எங்கள் முகமும் அகமும் மலரவேண்டும் என்று ஐந்து கோடி தருகிறீர்களே, ஏனய்யா பொய்பேசினீர் கூசாது!—

(14-ம் பக்கம் பார்க்க)

★ செவ்வாழை ★

செங்கோடன், அந்தச் செவ்வாழைக் கன்றைத் தன் செல்லப் பிள்ளைபோல் வளர்த்துவந்தான். இருட்டுகிற நேரம், வீடு திரும்பினும் கூட, வயலிலே அவன்பட்ட கஷ்டத்தைக் கூடப் பொருட்படுத்தாமல், கொல்லைப்புறம் சென்று, செவ்வாழைக்கன்றைப் பார்த்துவிட்டு, தண்ணீர் போதுமானபடி பாய்ச்சப்பட்டு இருக்கிறதா என்று கவனித்துவிட்டுத்தான், தன் நான்கு குழந்தைகளிடமும் பேசுவான். அவ்வளவு பிரேமையுடன் அந்தச் செவ்வாழையை அவன் வளர்த்துவந்தான். கன்று வளர வளர அவன் களிப்பும் வளர்ந்தது. செவ்வாழைக்கு நீர் பாய்ச்சும் போதும், கல் மண்ணைக் கிளறிவிடும் போதும், அவன்கண்கள் பூரிப்படையும் மகிழ்ச்சியால். கரியனிடம்-அவனுடையமுதல்பையன்—காட்டியதைவிட அதிகமான அன்பும் அக்கரையும் காட்டுகிறாரே, என்று ஆச்சரியம், சற்றுப் பொறாமைகூட ஏற்பட்டது, குப்பிக்கு.

"குப்பி! ஏதாச்சும் மாடுகீடு வந்து வாழையை மிதிச்சுவிடப் போகுது. ஜாக்ரதையாக் கவனிச்சுக்கோ. அருமையான, கன்று—ஆமாம், செவ்வாழைன்னா சாமான்யமில்லே. குலே, எம்மாம் பெரிசா இருக்கும் தெரியுமோ? பழம், வீச்சு வீச்சாவும் இருக்கும், உருண்டையாகவும் இருக்கும் —ரொம்ப ருசி — பழத்தைக் கண்ணாலே பார்த்தாக்கூடப் போதும், பசியாறிப் போகும்." என்று குப்பியிடம், பெருமையாகப் பேசுவான், செங்கோடன்.

அப்பா சொல்லுவதை நாலு பிள்ளைகளும் ஆமோதிப்பார்கள்—அதுமட்டுமா — பக்கத்துக் குடிசை, எதிர்க் குடிசைகளிலே உள்ள குழந்தைகளிடமெல்லாம், இதே பெருமையைத் தான் பேசிக்கொள்வார்கள். உழவர் வீட்டுப் பிள்ளைகள், வேறே எதைப்பற்றிப்பேசிக்கொள்ள முடியும்—அப்பா வாங்கிய புதிய மோட்டாரைப் பற்றியா, அம்மாவின் வைரத்தோடு பற்றியா, அண்ணன் வாங்கிவந்த ரேடியோவைப் பற்றியா, எதைப்பற்றிப் பேசமுடியும்? செவ்வாழைக் கன்றுதான், அவர்களுக்கு, மோட்டார், ரேடியோ, வைரமாலே, சகலமும்!

மூத்தபயல், கரியன், செவ்வாழை குலே தள்ளியதும், ஒரு சிப்புப்பழம் எனக்குத்தான் — என்று சொல்லுவான்.

"ஒண்ணுக்கூட எனக்குத் தரமாட்டாயாடா — நான் உனக்கு மாம்பழம் தந்திருக்கிறேன், கவனமிருக்கட்டும்—வறுத்த வேர்க்கடலை கொடுத்திருக்கிறேன், கவனமிருக்கட்டும்"—என்று எதிர்க் குடிசை எல்லப்பன் கூறுவான்.

கரியனின் தங்கை, காமாட்சியோ, கண்ணைச் சிமிட்டிக்கொண்டே, "உனக்கு ஒரு சிப்புன்னா, எனக்கு இரண்டு தெரியுமா?—அம்மாவைக் கேட்டு ஒரு சிப்பு, அப்பாவைக் கேட்டு ஒரு சிப்பு—" என்று குறும்பாகப் பேசுவாள்.

மூன்றாவது பையன், முத்து, "சிப்புக் கணக்குப்போட்டுக்கிட்டு ஏமாந்து போகாதிங்க—ஆமா—பழமாவதற்குள்ளே யாரார் என்னென்ன செய்துடுவாங்களோ, யாரு கண்டாங்க" என்று சொல்லுவான்—வெறும் வேடிக்கைக்காக அல்ல — திருடியாவது மற்றவர்களைவிட அதிகபடியான பழங்களைத் தின்றே தீர்த்துவிடுவது என்று தீர்மானித்தே விட்டான்.

செங்கோடனின் செல்லப்பிள்ளையாக வளர்ந்துவந்தது செவ்வாழை. உழைப்பு அதிகம், வயலில். பண்ணை மானேஜரின் ஆர்ப்பாட்டம் அதிகம். இவ்வளவையும், சகித்துக்கொள்வான் — செவ்வாழையைக் கண்டதும் சகலமும் மறந்து போகும். குழந்தைகள் அழுதால், செவ்வாழையைக் காட்டித்தான் சமாதானப்படுத்துவான்! துஷ்டத்தனம்செய்கிற குழந்தையை மிரட்டவும், செவ்வாழையைத் தான் கவனப்படுத்துவான்! குழந்தைகள், பிரியமாகச் சாப்பிடுவார்கள்,செவ்வாழையை என்ற எண்ணம் செங்கோடனுக்கு. பண்ணை வீட்டுப் பிள்ளைகள், ஆப்பில் திராட்சை, தின்ன முடிகிறது—கரியனும் முத்துவும், எப்படி, விலே உயர்ந்த அந்தப் பழங்களைப் பெற முடியும்? செவ்வாழையைத் தந்து தன் குழந்தைகளைக் குதூகலிக்கச் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணந்தான், செங்கோடனை, அந்தச் செவ்வாழைக் கன்றைச் செல்லமாக வளர்க்கும்படி செய்தது. உழவன் செங்கோடனிடம், எவ்வளவு பாடுபட்டாலும், குழந்தைகளுக்குப் 'பழமும் பட்சணமும்' வாங்கித்தரக் கூடிய 'பணம்' எப்படிச்சேர முடியும்? கூலிநெல், பாதிவயிற்றை நிரப்பவே உதவும் — குப்பியின் 'பாடு' குடும்பத்தின் பசியைப் போக்கக் கொஞ்சம் உதவும். இப்படிப் பிழைப்பு! உழைப்பின் பெரும்பகுதி வயலிலே செலவாகிறது—அதன் பலனில் மிகப் பெரும்பகுதியோ, பண்ணைக்குச் சேர்ந்துவிடுகிறது. இந்தச் 'செவ்வாழை' ஒன்றுதான், அவன், சொந்தமாக—மொத்தமாக, பலன் பெறுவதற்கு; உதவக்கூடிய, உழைப்பு! இதிலே, பங்கு பெற, பண்ணையார் குறுக்கிட முடியாதல்லவா? அவருக்காகப் பாடுபட்ட நேரம் போக, மிச்சமிருப்பதிலே, அலுத்துப் படுக்கவேண்டிய நேரத்திலே, பாடுபட்டு, கண்ணைப் போல வளர்த்துவரும், செவ்வாழை! இதன் முழுப்பயனும் தன் குடும்பத்துக்கு! இது ஒன்றிலாவது தான் பட்ட பாட்டுக்கு உரிய பலனைத் தானே பெற முடிகிறதே என்ற சந்தோஷம் செங்கோடனுக்கு.

இவ்வளவும்அவன்மனதிலே,தெளிவாகத் தோன்றிய கருத்துகள் அல்ல. புகைப்படலம் போல, அந்த எண்ணம் தோன்றும், மறையும்—செவ்வாழையைப் பார்க்கும் போது பூரிப்புடன் பெருமையும் அவன் அடைந்ததற்குக் காரணம் இந்த எண்ணந்தான்.

கன்று, வளர்ந்தது, கள்ளங் கபடமின்றி. செங்கோடனுக்குக் களிப்பும் வளர்ந்தது. செங்கோடனின் குழந்தைகளுக்கு இப்போது, விளையாட்டு இடமே, செவ்வாழை இருந்த இடந்தான்! மலரிடம் மங்கையருக்கும், தேனிடம் வண்டுகளுக்கும், ஏற்படும் பிரேமை போல, அந்தக் குழந்தைக

(13-ம் பக்கம் பார்க்க)

★ சண்டை வருமா? ★

இந்தக்கேள்வி இன்று எல்லோராலும் கேட்கப்படுகிறது. இந்தக் கேள்வியை வைத்துக்கொண்டு அரசியல் நிபுணர்கள் ஆவேசத்துடன் பேசுகின்றனர், நிதிமந்திரிகள் இராணுவச் செலவுத் திட்டங்களைச் சமர்ப்பிக்கின்றனர். மேடைகள் அதிருகின்றன, ரேடியோக்கள் அலறுகின்றன. இந்தக்கேள்வியைப் பத்திரிக்கைகள் கொட்டையெழுத்தில் தீட்டுகின்றன, கேள்விக்குறியுடன். கள்ளமார்க்கட் முதலாளிகள் கேட்கின்றனர், சந்தோஷத்துடன். வேலையற்றோர் கேட்கின்றனர், சந்தேகத்துடன். சமாதானப் பிரியர்கள் கேட்கின்றனர், ஆச்சரியத்துடன். வாலிபர் கேட்கின்றனர் கோபத்துடன். வயோதிகர்கள், கேட்கின்றனர் ஆத்திரத்துடன். தாய்மார்கள் கேட்கின்றனர் சோகத்துடன். உலகமே கேட்கிறது வேதனையுடன், 'சண்டை வருமா?' என்று.

உலகை நெரித்த பெரும்போர் முடிந்து நான்கு ஆண்டுகள் தானாகின்றன. அதற்குள் மறுசண்டையைப்பற்றிப் பேச்சு எழுந்து விட்டது. நாடு நகரங்கள் புதுப்பிக்கப்படவேண்டிய நேரத்தில், தொழிற்சாலைகளும், போக்கு வரத்துகளும் மீண்டும் துவக்கப்படுவதற்குப் பதிலாக, போர் வீரர்களின் உடலிலும், பொதுமக்களின் உள்ளத்திலும் பாய்ச்சப்பட்ட புண்கள் ஆற்றப்படுமுன், மறுசண்டை என்ற அறிவிப்பு வருகிறது. சண்டைக்காலத்தில் சொல்லொணாத் துன்பத்தை அனுபவித்த மக்கள், "சமாதானம், சமாதானம்" என வேண்டிக்கொண்டனர். ஒரே நம்பிக்கை, ஒரே ஆறுதல். 'சண்டை முடிந்ததும், சமாதான வாழ்வு திரும்பவும் வரும்' என நினைத்தனர். உலகப் பெரும்போர் முடிவடைந்தது, துயர் நீங்கியது என மக்கள் உவந்தனர். ஆனால் சண்டை முடிவடைந்ததும், சமாதானம் வரவில்லை. உடன் படிக்கைகளும், கடன் பத்திரங்களும், எழுதப்பட்டன, சமாதானம் எழுதப்படவில்லை. எல்லைக்கோடுகள் குறிக்கப்பட்டன, சமாதானம் இருக்குமிடம் தெரியவில்லை. சண்டை முடிந்ததும் தான், சண்டையின் கொடுமைகள் அதிகரித்தன. சண்டைக்குப்பின் சமாதானமல்ல, பஞ்சம், பசி, தொற்றுநோய், வறுமை, வேலையின்மை முதலியன ஒன்றின்பின் ஒன்றாகப் புற்றீசல் போல வந்தன. சண்டை முடிவடைந்தும் அமைதி நிலவவில்லை.

இந்த நிலையில் ஐரோப்பா மறுபடியும் போர்க்களம் ஆகுமோ என்ற அச்சம் நிலவுகிறது. ஒருபுறத்தில் ருஷியாவும், அதனைச் சார்ந்த கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளும், மறுபக்கத்தில் அமெரிக்காவும் அதன் பாதுகாப்பில் பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ஸ்பெயின் போன்ற மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளும்,

இரா. செழியன்

இரண்டு முகாம்களும் ஒன்றையொன்று முறைத்துப்பார்க்கின்றன. மீண்டும் உலகச் சண்டை, அதற்கான ஆயத்தம் என்று அமெரிக்கா வெளிப்படையாகவே பேசுகிறது. அமெரிக்க உள்நாட்டில் சண்டைப் பிரசாரம் பயமூட்டும் அளவுக்கு வளர்ந்திருக்கிறது. அங்கு நடைபெறுகிற சண்டைப் பிரசாரத்தைப் பற்றி ஒரு நூலில் மிக அழகாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. "ஐரோப்பாவிலிருந்து அமெரிக்காவிற்கு விமானத்தில் வந்திறங்கிய ஒருவர், அமெரிக்காவிலுள்ள செய்தித்தாளை வாங்கிப் படித்தால் திடுக்கிடுவார். விமானத்தில் கழித்த சிலமணி நேரங்களில் உலகப் போர் மூண்டுவிட்டதாக அவர் நம்பவேண்டியிருக்கும்;" அவ்வளவு தீவிரமாகப் பத்திரிகைகள் சண்டையைத் தூவுகின்றன. அமெரிக்கப் பத்திரிகைகள்—ஒன்றிரண்டல்ல, 1300 பத்திரிகைகளுக்கு மேல்—நாள்தோறும் காலையில் ரஷ்யாமீது போர்ப் பிரகடனம் செய்த வண்ணம் இருக்கின்றன. குருமாரின் காலைப் பிரார்த்தனைப் பேச்சில், ஆலையரசர்களின் மாலை விருந்துப் பேச்சில், ரேடியோ விமர்சனங்களில், புதுப் புத்தகங்களில் சினிமாப் படங்களில் மறு சண்டையைப்பற்றி பேசப்படுகின்றன. "சண்டை வருமா?" என்பதல்ல, "மறு சண்டை வந்துவிட்டது" என்றே பேசுகின்றனர். ஒரே கொந்தளிப்பு, சண்டையை வரவேற்கும் வைபவத்தில்!

அமெரிக்காவின் திட்டங்கள் போருக்குத் தயாராகின்றன. மற்ற நாடுகளுடன் நடத்தும் உடன்படிக்கைகளில் இராணுவ அமைப்பும் உதவியுமே முதலிடம் பெறுகின்றன. அட்லாண்டிக் கடலையும் தாண்டி, மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் அமெரிக்கா உடன்படிக்கை செய்து கொண்டுள்ளது. ட்ருமன், மார்ஷல் திட்டங்களின் விளைவாக வந்தது அட்லாண்டிக் உடன்படிக்கை. இது ரஷ்யாவுக்கு எதிராக எழுதப்பட்டுள்ள போர்த் திட்டமேயாகும். இந்தத்திட்டங்களும் பேச்சுகளும் ஒரேமுடிவைத்தான் தருகின்றன—உலகச் சண்டை!

உலகச்சண்டை! அதனால் உலகுக்கு ஏற்பட்ட கஷ்டநஷ்டங்கள் இவர்களுக்குத் தெரியாதனவல்ல. 1914—18-ல் நடந்த உலகப்போரில் ஒரு கோடிபேர் களத்தில் மாண்டனர். படுகாயமடைந்தோர் தொகை இரண்டுகோடி. பஞ்சம், பசி, பிணிகளால் இறந்தோர் தொகை நூற்றுமுப்பது இலட்சமாகும். இவ்வளவு பலிகளைக்கொடுத்து, இரத்த ஆறுகளைப்பெருக்கியபின் தான், வார்சேல்ஸ் ஒப்பந்தம் எழுதப்பட்டது. 1945-ல் முடிந்த இரண்டாவது உலகப்போரில் முதல் உலகச் சண்டையை விளையாட்டு அளவாக ஆக்கி

விட்டது. இரண்டாவது உலகப் போரில் களத்தில் மாண்டோர் தொகைமட்டும்மூன்றுகோடியாகும். இவற்றைத்தவிர, கைகால் இழந்தோர், பசி, பிணியால் இறந்தோர், கைதிகளாகி மறைந்தோர், காட்டு வாழ்க்கையில் தவித்தோர் தொகை எண்ணிலடங்காதது. அழிந்து போன நகரங்கள், தீக்கு இரையாக்கப்பட்ட நாடுகள், இடிக்கப்பட்ட அணைகள், தகர்க்கப்பட்ட தொழிற்சாலைகள் பலப்பல. ஐரோப்பாவின் மண், போர்க்கருவிகளால் புரட்டப்பட்டது; மக்களின் இரத்தம்வெள்ளமெனப்பாய்ச்சப்பட்டது.

முப்பது ஆண்டுகளுக்குள் இரண்டு பெரும் போர்கள் உலகை நாசமாக்கிவிட்டன. அதற்குப் பின்னும் மூன்றாவது உலகப்போர் குறிக்கப்படுகிறது.

ரஷ்யாவின் ஆதிக்கத்தைத் தடுக்க மற்றொரு உலகப்போர் அவசியம் என அமெரிக்கா பயமுறுத்துகிறது. அமெரிக்காவின் போக்கு, சண்டைக்கு அடிகோலுவதாகும் என்று ரஷ்யா குற்றஞ் சாட்டுகிறது. இந்தக் குற்றச்சாட்டுகளிடை உலக மக்கள் கேட்கின்றனர் "சண்டை வருமா?" என்று. முதலாவது இரண்டாவது உலகப்போர்கள் ஆரம்பிப்பதற்குக் காரணமாயிருந்த நெருக்கடி நிலை இன்றைக்கும் உண்டாயிருக்கிறது. அந்த நெருக்கடி தீர்க்கப்படாவிட்டால், போர் மூளுவது உறுதி. முதலிரண்டு உலகப் போர்கள் ஏன் உண்டாயின? என்பதின் காரணங்களைக்கொண்டு, மூன்றாவது உலகப்போர் மூளுமா என்பதைக் கவனிக்கலாம். சண்டைக்கான காரணங்கள், அதில் ஈடுபடுகிற வல்லரசுகளின் வரலாற்றில் இருக்கின்றன.

* * *

இயந்திரங்களின் மூலம் சாமான்களைச் செய்யும் முறை கண்டுபிடிக்கப்பட்டபொழுது, ஐரோப்பிய நாடுகள் ஒவ்வொன்றும் புது முறையில் போட்டியிட்டன. ஐரோப்பாஎங்கும் ஆலைகள் கட்டப்பட்டன. இயந்திர சாதனங்களில் புது முறைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, உற்பத்தி பெருகியது. முன்பு பத்துப் பேர் பத்து நாட்களில் கையால் செய்ததை விட, நன்றாக மலிவாக ஒரு இயந்திரம் ஒரே நாளில் செய்து முடித்தது. அதாவது உற்பத்திச் சாமான்கள் ஒரு இயந்திரத்தால் நூறுமடங்கு அதிகரித்தன. இவைகளை விற்பதால் முதலாளிக்கு அபரிமிதமான லாபம் கிடைத்தது. ஆனால் திடீரென்று இந்த அமோகமான உற்பத்திக்குத் தடங்கல் ஏற்பட்டது. தொழிற்சாலையில் உற்பத்தியான பொருள்கள் அனைத்தும் விற்பனையாகவில்லை. ஏழைகளாலும், சொற்பக் கூலி வாங்கிய தொழிலாளிகளாலும், இந்தச் சாமான்களை வாங்கப் பணமில்லை. பணமிருந்தவர்களால்தான் இந்தச் சாமான்களை வாங்க முடியும், ஆனால் ஓரளவுக்கு மேல் அவர்களுக்குத் தேவையில்லை. தேவையுள்ளவர்களிடம்பணமில்லை, பணமுள்ளவர்களுக்குத் தேவையில்லை! இந்த நெருக்கடி நிலை உண்டானது. ஒரு ஆண்டில் உற்பத்தியாகும் சாமான்களை விற்க இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளாயின. உற்பத்தியை மட்டுப்படுத்துவதனால் மற்றச் சங்கடங்கள் உண்டாயின. போட்ட முதலுக்கான லாபம் வாராதது, வேலையில்லாததால் மக்களுடைய வருவாய் குறைவது, சாமான்களை வாங்கும் சக்தியும் குறைந்துவிடுவது ஆகிய நிலைமைகள் தோன்றின. உற்பத்தியைஎவ்வாறுபெருக்குவது என ஆராய்ந்து, உற்பத்தியைப் பல மடங்கு அதிகரித்த நேரத்தில், யார் வாங்குவது? என்ற பயங்கரக் கேள்வி எழுந்தது.

கோல் — சிலுவை — பேனா

"மன்னன் கையில் செங்கோல் இருக்கிறது; அவன் கையசைத்தால் போர்வீரர் என்னைப் பழி வாங்க வருவார்கள். மதகுருவின் கையில் சிலுவை இருக்கிறது; அவன் முன் மண்டியிட்டுக் கிடக்கும் மக்களை என் மீது ஏவுவான். எனினும், நான் இருவரையும் எதிர்க்கிறேன். அதைவிடப் பலமான பேனா இதோ என் கையில் இருக்கிறது"

—வால்டையர்

முதலாளித்துவ திட்டத்தில் இன்றளவும் விடுவிக்க முடியாத சிக்கல்கள் இந்தக் கட்டத்தில் உண்டாயின. யார் வாங்குவது என்பதற்குத் தக்க பதில் கொடுக்க முடியவில்லை. ஐரோப்பிய நாடுகளைத் திணற அடித்தது. ஆலை முதலாளிகள் யோசித்தனர், நெருக்கடியை எவ்வாறு சமாளிப்பதென்று. கடைசியில் ஒரு வழி கண்டுபிடித்தனர்.

"உள்நாட்டில் சரக்குகள் விற்பனையாகாவிட்டால், வெளிநாட்டில் விற்பனை செய்யலாம்." இந்த அற்புதமான யோசனை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஐரோப்பாவுக்குள் ஒரு நாடு மற்றொரு நாட்டுக்கு அதிகப் பொருள்களை பரிமாற முடியாது, ஏனென்றால் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் அளவுக்கு மீறிய சாமான்கள் உற்பத்தியாயின. இந்தச் சாமான்களை விற்க ஐரோப்பாவுக்கு வெளியில் இடம் — மார்க்கட் தேடவேண்டியிருந்தது. ஆப்பிரிக்காவின் கடற்கரையோர நாடுகள், இந்தியா, தென்கிழக்கு ஆசியா, கிழக்கிந்தியத் தீவுகள் நல்ல இடங்களாகத் தெரிந்தன. ஒன்றுடன் ஒன்று போட்டியிட்டுக்கொண்டு, ஐரோப்பிய கம்பெனிகள், இந்த நாடுகளுடன் வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கின. இந்த வியாபாரமே, பின் ஏகாதிபத்யங்களாக மாறின.

வெளிநாடுகளில் மார்க்கட் தேடும் வேலையில் ஐரோப்பிய நாடுகளிடை சண்டை, சச்சரவுகள் உண்டாயின. ஒவ்வொன்றும் தனக்கென்று தனியாகப் பிரதேசங்களை ஒதுக்கிக்கொண்டன. வியாபார முறையில் ஒரு மாறுதல் உண்டாயிற்று.

முதலில் இயந்திரங்களில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட சாமான்களை விற்றனர். பின் போட்டியும், லாப நோக்கமும் அதிகரித்த நிலையில் சாமான்களைச் செய்யும் இயந்திரங்களைத் தயாரித்து, மார்க்கட்டுக்கு அனுப்பினர். இந்த இரண்டாவது வியாபாரத்தில் ஒரு புதிய முறை வளர்ந்தது. சென்னை மாகாணத்தில் மதுரைக்குப் பக்கத்தில் பருத்தி விளைகிறது என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். லங்காஷயரிலிருந்து துணி வியாபாரம் செய்யும் கம்பெனி, துணி செய்யும் மில் யந்திரங்களையும் தயாரித்து விற்க முன் வருகிறது. அந்த இயந்திரங்களின் விலை பத்து லட்சம். அவ்வளவு பணம் யார் கையிலிருக்கிறது (அந்தக் காலத்தில்)? மதுரைக் கம்பெனியால் அந்த இயந்திரங்களை வாங்க முடியவில்லை. லங்காஷயர் கம்பெனி

யார் தளர்ந்து விடவில்லை. மதுரைக் கம்பெனிக்குப் பத்துலட்சம் ரூபாய் கடன் கொடுக்க முன்வருகிறார்கள், தங்களுடைய இயந்திரங்களை வாங்கும்படி!

இவ்வாறு ஒரு நாட்டிலிருந்து மற்றொரு நாட்டுக்குள் மூலதனத்தை அனுப்புவதற்கு, மூலதனத்தின் ஏற்றுமதி என்று குறிப்பிடுவார்கள்.

இந்தக் கட்டத்துக்குப்பின், காலனிப் பிரதேசங்களில் தங்களுடைய இயந்திரங்களை விற்பனையாகவோ, கடனாகவோ கொடுப்பதற்குப் பதிலாக, தங்களுடைய இயந்திரங்களைக் கொண்டுபோய்ச் சொந்தத் தொழிற்சாலைகளை அமைத்து விடுவது.

எனவே காலனிகளுடன் நடத்திய வியாபார முறை நான்கு கட்டங்களில் வளர்ந்தது (1) சாமான்களை மட்டும் விற்றது (2) உற்பத்தி செய்யும் இயந்திரங்களை விற்றது (3) மூலதனத்தைஏற்றுமதி செய்தது (பணத்தைக் கடனாகவோ, பங்காகவோ, தவணையாகவோ அனுப்பியது) (4) தங்களுடைய தொழிற் சாலைகளை அமைத்து மார்க்கட்டிலேயே உற்பத்தி செய்வது.

இவ்வளவும் "யார் வாங்குவது?" என்ற கேள்விக்குப் பதில், சிக்கல் தீர்ந்துவிட்டதாக முதலாளிகள் நினைத்தனர்; சிக்கல் தீரவில்லை, வளர்ந்தது. இந்த வளர்ச்சி வியாபாரத் துறையில் மட்டும் நடைபெறவில்லை. அரசியலில் பலமான மாறுதலைச் செய்தது. வியாபாரத்திற்கு ஒவ்வொரு ஐரோப்பிய நாடும், கடைசியில் ஏகாதிபத்திய நாடாக ஆனது. மார்க்கட் பிரதேசங்கள் அடிமை நாடுகளாயின.

முதலில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட சாமான்களை மட்டும் விற்கும் பொழுது ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் போட்டி இருந்ததே தவிர, அயல் நாட்டைப் பிடிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையோ, அவசியமோ கிடையாது, பின் இயந்திரங்களை விற்ற பொழுதும், மூலதனத்தை அனுப்பிய பொழுதும், தொழிற்சாலைகளை அமைத்த பொழுதும் வியாபாரத்துக்கு அதிகம் பாதுகாப்புவேண்டியிருந்தது. அயல் நாட்டில் அரசியல் ஆதரவு வேண்டும், சட்டதிட்டங்கள், வரிவசூல் சாதகமாயிருக்க வேண்டும், அயல்நாட்டுப் படையெடுப்புகளிலிருந்து தொழிற்சாலைகளையும், சுரங்கங்களையும் காப்பாற்றப் படைபலம் வேண்டும். இவ்வளவு வசதிகளையும் செய்து கொள்ள வியாபாரக் கம்பனி சென்ற இடங்களிலெல்லாம், படை வரிசைகள் சென்றன. படைகள் அதிகரித்தன. சந்தைக்கடைகள், சாம்ராஜ்யங்களாயின.

இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், டச்சு, போர்ச்சுகல், ஜெர்மனி முதலியன போட்டியிட்டு நாடுகளைப் பிடித்தன. ஒவ்வொரு சாம்ராஜ்யமும் வளர்ந்தது. ஆப்பிரிக்காக் கண்டம் பல கூறுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது, இந்தியா, தென்கிழக்கு ஆசியா கிழக்கிந்தியத் தீவுகள், தென்அமெரிக்கா, ஒவ்வொன்றின் மீதும் பல்வேறு வண்ணங்கள் தீட்டப்பட்டன. உலகத்தின் பரந்த இடங்களனைத்தும் வல்லரசுகளால் பங்குபோடப்பட்டன. வல்லரசுகளின் ஆசை, அந்த நாட்டு முதலாளிகளின் லாப வேட்கை அதிகரித்ததைப் போல் பூமியின் பரப்பு அதிகரிக்கவில்லை. சாம்ராஜ்யங்களின் எல்லைக்கோடுகள் தொட்டுக்கொண்டு நின்றன. போதுமான இடம் (மார்க்கட்) இல்லையென்ற புகார், இலாபத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகள், எல்லைத்தகராறுகள், கடைசியில் தொட்டுக் கொண்டிருந்த ஏகாதிபத்தியங்கள் மோதிக்கொண்டன. 1914-ல் உலகச்சண்டை ஆரம்பமாயிற்று. நூறு இலட்சம் போர்வீரர்கள் மாண்டனர். மார்க்கட் பிடிக்கும் ஆசை, அயல்நாடுகளை அடக்க வேண்டுமென்ற வெறி பாசிசத்தில் வளர்ந்து கால்நூற்றாண்டுக்குள்ளாக மற்றொரு மோதுதல் நிகழ்ந்து, இதில் மூன்று கோடி பிணங்கள் போர்க்களத்தில் விழுந்தன.

ஆரம்பத்தில் இருந்த கேள்வி "யார் வாங்குவது?" இன்னும் தீர்க்கப்படவில்லை. அந்தக்கேள்வி அயல் நாடுகளில் சந்தைக்கடைகளை உண்டாக்கியது, சாம்ராஜ்யங்களை அமைத்தது, உலகச்சண்டைகளை உண்டாக்கியது.

சந்தைக்கடைகள் கைமாறின, சாம்ராஜ்யங்கள் தளர்ந்தன, சண்டைகள் நிகழ்ந்தன, ஆனால் கேள்வி அப்படியே இருக்கிறது.

"யார் வாங்குவது?" முதலாளித்துவத்தின் பலவீனத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது, அதுதான் மறுபடியும் அமெரிக்காவை மற்றொரு உலகச் சண்டைக்குத் தூண்டுகிறது.

சண்டைக் காலத்தில் அமெரிக்காவின் உற்பத்தி பெருகியது. சண்டைக் கருவிகள் ஏராளமாகச் செய்யப்பட்டன. போர்க்களத்திலிருந்து அமெரிக்கா வெகுதூரத்தில் இருந்ததால், அதன் தொழில் பாதிக்கப்படவில்லை. இலாபமும் ஏராளமாக வந்தது. புள்ளி விவரங்களுடன் கூறவேண்டுமானால் அமெரிக்காவின் வருமானம் 1938—ல் 6,400 கோடி டாலராக இருந்தது. இது 1944-ல் 16,000 கோடியாக வளர்ந்தது. உற்பத்தி இரண்டரை மடங்கு அதிகரித்தது. ஆனால் அமெரிக்க முதலாளிகளுக்குக் கிடைத்த இலாபமோ ஐந்துமடங்காக ஏறியது. ஏறத்தாழ 500 கோடி டாலர் இலாபத்திலிருந்து, சண்டைக் காலத்தில் 2500 கோடி டாலராக உயர்ந்தது. இந்த 2000 கோடி டாலரும், இலாபத்துக்குமேல் இலாபம். இவ்வளவு இலாபமும் சண்டைக்காலத்தில் போர்க்கருவிகள் உற்பத்தி செய்வதிலும், பிறநாடுகளுக்கு அவைகளைக் கொடுத்ததிலும் கிடைத்தவை. அதை இழந்துவிட, அதற்கு மனம்

(9-ம் பக்கம் பார்க்க)

தோணி ஓட்டம் மேவுமோ?

ஊரிலேனும் நாட்டிலேனும்
உலகிலேனும் எண்ணினால்
நீர் நிறைந்த கடலையொக்கும்
நேர் உழைப்பவர்தொகை!
நீர் மிதந்த ஓடமொக்கும்
நிறைமுதல்கொள் வோர்தொகை
நூறிலொன்று மோதுமாயின்
தோணிஓட்டம் மேவுமோ?

—பாரதிதாசன்.

திராவிட நாடு

ஞாயிறு] மலர் 7 1—5—49 இதழ் 44 [காஞ்சி

மகிழ்ச்சி மலரட்டும்

இன்று மே முதல் நாள்! மேதினி எங்கும் கொண்டாடப்பெறும் மே விழா நாள்! அலாஸ்காவிலிருந்து ஆஸ்திரேலியா வரையிலுள்ள பற்பல நாடுகளின் மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம், மேநாள் முழக்கம் இன்று ஒலிக்கப் பெறும். பாடுபட்டு உழைத்துப் பலன் காணாது தவித்திடும் பாட்டாளியின் குரல் எங்கணும் எக்காளமிட்டு நிற்கும்!

மாஸ்கோ நகரில் இன்று மணங் கமழும். மக்கள் மகிழ்ச்சியிலே திளைத்திருப்பர். ஆட்சித் தலைவரும், படைத் தலைவர்களும் பாராட்டுரை கூறி நிற்பர். குதூகலம், அங்கே கொள்ளை கொண்டு ஆடிப்பாடி அழகு நடனம் புரியும்.

நியூயார்க் கடற்கரையிலே, தேம்ஸ் நதி தீரத்திலே, பாரிஸ் பூங்காவிலே, பெர்லின் கோட்டை வெளியிலே, யாங்ஸ்டிக்யாங் ஆற்றங்கரையோரத்திலே, இந்தோனேஷ்ய சதுக்கத்திலே, பர்மாக் களத்திலே, திராவிடத்தின் தீம்பொழிற் றிடல்களிலே தொழிலாளர்கள் ஒன்றுகூடி இதய ஒலியை எக்களித்துக் கொண்டிருப்பர். அவர்கள் இதயத்தினின்றும் வெளிக் கிளம்பும் ஒலி பெரும்பாலும் இன்ப கீதமாக இருக்காது, வேதனையின் குரலாகத்தானிருக்கும். குமுறும் அவர்களது உள்ளம், “காண்பதேலாம் தொழிலாளி செய்தான் அவன், காணத்தகுந்தது வறுமையாம்—அவன், பூணத் தகுந்ததும் பொறுமையாம்.” என்ற சொற்களைத்தான் கொட்டிக் கொண்டிருக்கும். ‘உழைப்பவர்க்கே உரிமை யெல்லாம்’ என்ற முழக்கம் காற்றில் மிதந்து செல்லும் பேரொலியாக இருக்கும்.

பல்வேறு பேதங்களின் காரணமாக ஏற்பட்ட வர்க்கப் போராட்டங்கள் இன்னும் தீர்ந்தபாடில்லை. பணப் பட்டாளத்திற்கும், பட்டினிப் பட்டாளத்திற்கும் மூண்ட மோதுதல் இன்னும் நிற்கவில்லை. போராட்டங்கள் பல கட்டங்களைத் தாண்டிக்கொண்டு வந்திருக்கின்றன; இன்னும் தாண்டவேண்டிய கட்டங்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. பாட்டாளிகள், போராட்ட முயற்சியின் இடையிலே ஓர் நாள் ஓய்வு பெற்று நின்று, சென்ற கால, வருங்காலக் கணக்கைப் பார்க்கும் திருநாளே மே நாள். சென்ற காலங்களில் மகத்தான வெற்றிகளைக் காண முடியாவிட்டாலும், கண்ட சிறு சிறு வெற்றிகளை நினைந்து, மகிழ்ந்து, உள்ளத்தை ஊக்குவித்துக் கொள்ளவும், வருங்காலத்தில் ஆற்றவேண்டிய செயல்கள் குறித்து எண்ணி, செயலாற்றும் நெறியிலே உறுதி கொள்ளவும் மே நாள் பயன்படுகிறது.

அதிகார மண்டபத்தில், பணமூட்டைகளின் மீது அமர்ந்துகொண்டு, உழைக்கும் கூட்டத்தினரை, சொக்கட்டான் காய்களை நகர்த்துவதுபோல், அலக்கழித்துக் கொண்டிருக்கின்றது முதலாளி வர்க்கம்.

அமெரிக்கா அணுகுண்டையும், பணக்குண்டையும் கையிலேந்தி உலகை வளைக்க எண்ணியிருக்கிறது—அட்லாண்டிக் நாடுகள் கையில் கிடைத்ததை எடுத்துக்கொண்டு களம் புகக் காத்திருக்கின்றன—டச்சு வல்லரசு இந்தோனேஷ்யாவில் தன் வல்லூறுப் பிடியைத் தளர்த்திக்கொள்ள மறுக்கிறது—இந்தோசீனாவை விட்டுப் பிரெஞ்சுப் பேராசை அகலுவதாக இல்லை—மலேயாவில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்யம் இறுதிப் பிடிப்பை அடக்குமுறைகளால் உறுதியாக்கிக்கொள்ள முயலுகிறது—தென் ஆப்ரிக்காவில் வெள்ளை நிறம் தன் நிறத்திமிரைக் கழுவிக்கொள்ளமாட்டேன் என்கிறது. இவ்வாறு முதலாளித்துவ வல்லரசுகளின் வலை பல வகைகளில் வீசப்பட்டிருக்கின்றது. வலையின் சிக்கல்களிலே சிக்கிச் சீரழிகின்றது உழைப்போர் உலகம். சிக்கலை அறுத்துக்கொண்டு வெளிக்கிளம்ப அது பாடுபடுகிறது. தொழிலாளிகளின் வீறிட்டெழும் முயற்சியில் வெற்றிகூடாமலுமில்லை. சீனாவின் பெரும் பாகம் சிவப்பேறிவிட்டது. தென்கிழக்குப் பகுதி நாடுகளில் தொழிலுலகம் விழித்துக்கொண்டு போராட்ட நடவடிக்கைகளில் இறங்கிவிட்டன. கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் சிவப்புக்கறை படிந்துவிட்டது. இந்திய துணைக்கண்டத்தில் எரிமலை உருவாகிக் குமுறிக் கொண்டிருக்கிறது, இன்னும் வெடிக்கவில்லை, வெடிப்பதற்கான சூழ்நிலையை உண்டாக்கும் முறையில் ஆளவந்தாரின் போக்கு அமைந்திருப்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

திராவிடத்தைப் பொறுத்தவரையில் உழைப்பாளிக் கூட்டம் ஒன்றுசேர முடியாதபடி சிதறுண்டு கிடக்கிறது. உருவாகக்கூடிய வகையில் அமைத்திருக்கும் ஆலைத்தொழிலாளரின் எண்ணிக்கை இங்கே மிக மிகக் குறைவு. குறைவுக்குக் காரணம், யந்திரத் தொழில் வளர்ச்சியுறாமலிருப்பதேயாகும். விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் உழவர்களும், பல்வேறு சிறுசிறு, தனித்தனி தொழில்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிலாளர்களும், எண்ணிக்கையில் ஏராளமானவர்களே என்றாலும், அவரெல்லோரும் ஒருருவாகத் திரண்டு நிற்க இயலாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். சமுதாயத்திலுள்ள ஏற்றத் தாழ்வு முறைகளும், அறியாமையுமே அந்நிலையில் அவர்களை இறுத்திவைத்திருக்கின்றன. ஆகவேதான் திராவிடத்தைப் பொறுத்தமட்டில்—குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டில், உழைப்பாளிகள் ஒன்றுகூடத் தடையாயிருக்கும் உயர்வு தாழ்வு முறைகளை அகற்றும் முயற்சியிலும், அறியாமையைப் போக்கி அறிவைக் கொளுத்தும் முயற்சியிலும் திராவிடர் கழகம் ஈடுபட்டு வருகிறது. “சக்திக்கேற்ற உழைப்பு தேவைக்கேற்ற வசதி” என்ற முறையை, மனித சமுதாய வாழ்க்கைக்கேற்ற நிரந்தரத் திட்டமாக்க எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சி, எளிதில் முடிவதாக அமைய வேண்டும். பொருளாதாரத் துறையில் அந்தக் குறிக்கோளை நோக்கித்தான் திராவிடர் கழகம் பணியாற்றி வருகிறது. அந்தக் குறிக்கோளை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளும் ஓர் ஒப்பற்ற நாளாகவே இந்த மே நாள் திராவிடர் கழகத்தினர்க்குப் பயன்படுகிறது.

“புதியதோர் உலகம் செய்வோம்—கெட்ட, போரிடும் உலகத்தை வேரோடு சாய்ப்போம்” என்ற பெரு முழக்கம் உலகத் தொழிலாளர்களின் உள்ளங்களிலிருந்து இன்று வெளிக் கிளம்பட்டும்! அதனால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சி எங்கும் மலரட்டும்! அந்த மலரினின்றும் வீசும் இன்ப மணம் எங்கும் கமழட்டும்!

சண்டை வருமா?

7-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

வருமா? சண்டைக்கு முன்பிருந்த நிலைக்குத்திரும்புவதென்றால் இலாபம் குறைந்துவிடுகிறது. எனவே இலாபத்தைநிலைநிறுத்தச் சண்டைக் காலத்து உற்பத்தி நீடிக்கப்படுகிறது. மறுசண்டைக்கும் அழைப்பு அனுப்பப்படுகிறது.

சோவியத் அமைப்புக்கும், அமெரிக்க முதலாளித் தத்துவத்துக்கும் சண்டை மூளுவது நிச்சயம் என்று கூறப்படுகிறது. இரண்டில் யார் அதைத்தூண்டுகிறார்கள் என்று கவனிக்கவேண்டும். யாருக்கு அவசியம்? யாருக்குப் பலன்?

மார்க்கட் பிடிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை ரஷ்யாவுக்குக் கிடையாது, அவசிய மில்லாத காரணத்தால்.

அமெரிக்காவுக்குத் தன்னுடைய லாபத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள, அயல்நாட்டில் மார்க்கட்டுகள் தேவைப்படுகின்றன.

யார் வாங்குவது? என்ற கேள்வி ரஷ்யாவில் கிடையாது. அங்கு பொருள்கள் மக்களின் தேவைக்காக உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன, லாபத்திற்காக அல்ல.

யார் வாங்குவது? என்ற பிரச்சினை அமெரிக்காவில் இருக்கிறது. பொருள்கள் இலாபத்திற்காகத் தயாரிக்கப்படுகின்றன. தேவையுள்ளவர்களிடம் பணமில்லை, பணமுள்ளவர்களுக்கு அதிகம் தேவையில்லை. எனவே வெளிநாடுகளைத் தேட வேண்டியிருக்கிறது. அதனால் போட்டியும், சண்டையும் ஏற்படுகின்றன.

கடந்த இரு சண்டைகளிலும் அமெரிக்கா நேரடியாகத் தாக்கப்படவில்லை; எனவே மீண்டும் உலகச் சண்டையில் ஈடுபடத் தயாராக இருக்கிறது. சண்டை வந்தாலும் அமெரிக்சாவுக்குள் நுழையாது, ஐரோப்பாதான் அமர்க்களமாகும் என நினைக்கிறார்கள். ஆனால் சண்டையின் விலை என்ன என்பது ரஷ்யாவுக்குத் தெரியும். எனவே சண்டையைத் தவிர்க்க அது விரும்புகிறது.

ட்ருமன் கொள்கையைக் கண்டித்து கிளாட் பேப்பர் என்ற அமெரிக்கப் பிரதிநிதி செனட்சபையில் ரஷ்யாவின் நிலையை நன்றாகக் குறிப்பிட்டார். "அணுகுண்டுகள் இல்லை, நல்ல துறைமுக வசதிகள் கிடையாது; சண்டைக்குப்பின் தன்னுடன் உதவி ஒப்பந்தங்களைச் செய்துகொள்ள நேச நாடுகளே மறுத்தன. தன்னுடைய அரசியல் அமைப்பு முதலாளிகளும், கள்ள மார்க்கட்காரர்களும், ஏகாதிபத்திய வாதிகளும் நிரம்பிய நாடுகளுக்குப் பிடிக்காது என்பதும் தெரியும். இந்த நிலையில் ரஷ்யா பல பயங்கர எதிர்ப்புகளிடை நிற்கிறது. ரஷ்யா சண்டையைவிரும்பவில்லை. சண்டை என்றால் என்ன என்று அதற்குத் தெரியும். வளமை மிக்க பிரதேசங்கள் தீக்கு இரையாக்கப்பட்டு நாடெங்கும் பரவிய அழிவிலிருந்து, பாசிசப் போர் வெறியைத் தடுக்க, போர்க்களத்தில் விழுந்த ஒன்றரைக் கோடி பிணங்களிலிருந்து (அமெரிக்காவின் நஷ்டத்தைவிட இது ஐம்பது பங்கு அதிகமானது) படுகாயமடைந்த இரண்டரைக் கோடி போர்வீரர்களிடமிருந்து, எதிரி நுழைவின் போது நாடோடி வாழ்வினராக அலைந்து திரிந்த எண்ணற்ற வயோதிகர், தாய்மார், குழந்தைகள் இவர்களிடமிருந்து, ரஷ்யாவுக்குக்கிடைத்த சண்டையின் வெறுப்பு உண்மையானது." இவ்வாறு அமெரிக்கப் பிரதிநிதி ஒருவரே ரஷ்யாவின் சமாதான விருப்பத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறார். இருந்தாலும் அங்கு முதலாளிகளின் குரலே வலுத்து வருகிறது. அமெரிக்க அரசாங்கம் மறு சண்டையைத் துவக்குவதில் மும்முரமாயிருக்கிறது.

சண்டை வருமா? இந்தக் கேள்வி லாபநோக்கம், இருக்கும் வரை இருந்துதான் தீரும். முதலாளிகளுக்கு அரசாங்கத்தில் பலமான பிடிப்பு இருக்கும் வரை—அரசாங்கம் எதுவாயிருந்தாலும் சரி தேசிய சர்க்காராயிருந்தாலும் சரி, பாசிச் சர்க்காராயிருந்தாலும் சரி சண்டைகள் மூளுவதற்கு இடமிருக்கின்றன. லாப நோக்கம் — "யார் வாங்குவார்கள்?" என்ற கேள்வியிலிருந்து உலகம் விடுவிக்கப்படாத வரை, "சண்டை வருமா?" என்ற கேள்வியும், சண்டையால் ஏற்படுகிற நாசமும் தடுக்கப்படமுடியாதனவாகும்.

இலாப நோக்கம் ஒழிந்தால்' தேவைக்குச் சாமான்கள் என்ற நிலை ஏற்படும். அப்பொழுது யார் வாங்குவது என்ற கேள்வி போய், எது தேவை? என்று மக்களின் நலத்துக்காக உற்பத்திமுறை வேலை செய்யும். அப்பொழுது மார்க்கட் பிடிக்கும் அவசியமும் கிடையாது, மாபெரும் சண்டைகள் உண்டாவதற்கு வழியும் ஏற்படாது.

❋

15-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

'தொழிற் சங்கம்' என்ற பதத்தையே தனக்கு எதிரி என்று தீர்மானித்து விட்டது அரசாங்கம். பல ஆண்டுகளாகத் தொழிற் சங்கத்திற்கென்று தங்கள் வாழ்நாளைச் செலவிட்டுவரும் தலைவர்கள்பலர் இருக்க, அவர்களைவிட்டு, பேர், ஊர் தெரியாத பேர்வழிகளை யெல்லாம், அவர்கள் இந்திய தேசியத் தொழிற்சங்கக் காங்கிரசை சேர்ந்தவர்கள் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக, சர்வ தேசிய தொழிற்சங்ககூட்டங்களுக்குப்பிரதிநிதிகளாக அனுப்பியது அரசாங்கம். தொழிலாளர்களின் உண்மைத் தலைவர்கள் பலர் சிறைக் கம்பிகளை எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றனர். இதைவிட இன்னும் விசித்திரமான காரியங்களையும் செய்கிறது அரசாங்கம். ஒவ்வொரு நாட்டிலும் தொழிலாளிகளுக்கு மருத்துவ வசதி, வேலைநேரக் குறைவு, குறைந்த பட்ச சம்பள விகிதம், விடுமுறை நாட்களின் எண்ணிக்கை இவைகளைப்பற்றிச்சட்டங்கள் இயற்றிக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் 'வேலைநிறுத்தம்' என்பதையே சட்ட விரோதமாக்க மசோதா தயார் செய்தனர். இந்த மசோதவை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணமே பாசிசத்தின் பிறப்பிடமாகும். தொழிலாளிகளின் ஒரே ஆயுதமாகிய 'வேலை நிறுத்தத்தையும்' சட்ட விரோதமாக்கி ஆண்டான் அடிமை என்ற சமுதாய நிலையைச் சாஸ்வதமாக்க நினைக்கிறது இந்திய முதலாளி வர்க்கம்.

நாளுக்குநாள் உலகத்தின் வர்க்கப் பிரிவினை தெளிவாகிக் கொண்டே வருகிறது. ஆளும் கூட்டம் ஒரு பக்கமும், ஆளப்படும்கூட்டம் வேறு பக்

(12-ம் பக்கம் பார்க்க)

உழைப்பாளிக்கே :: :: :: :: உலகம் உரியது

"உலகப்பனே! உள்ளபடியே நீ ஓர் ஏழைதானா?" இது, வாழ வகையற்றுக் கிடக்கும் பாட்டாளிகளின் கண்ணீரைக் கண்டு, அந்தக் கண்ணீர் ஆறுப் பெருகுவதற்கு, இல்லாமையும், போதாமையுமே அடிப்படைக் காரணங்கள் என்பதையுணர்ந்து, உடனே உலகப்பனைத் திரும்பிப் பார்த்து, உயர்வுள்ளங் கொண்டோர் கேட்கும் கேள்வியாக இருந்து வருகிறது.

"என்னிடத்திலேபொன்,வெள்ளி, இரும்பு போன்ற உலோகங்கள் ஏராளமாகப் புதைந்து கிடக்கின்றன; அவற்றில் ஒரு பகுதி பொன், வெள்ளி நாணயங்களெனப் பெயர் பெற்று, மாளிகைகளிலேயும், கோயில்களிலும், பாங்குகளிலும் சென்று குவிந்து கிடக்கின்றன. விளை பொருள்களை விளைவிக்கத் தாராளமான நீர் வளங்களையும், நிலவளங்களையுங்கொண்டிருக்கிறேன்; அவற்றில் விளையும் தானியங்கள் அம்பாரமாக ஆங்காங்கு அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பருத்திவிளையுங்காடுகள் என்னிடத்தில் அமோகமாக ஆங்காங்கு இருக்கின்றன; அவற்றில் பயிரிடும் பருத்தி ஆடைகளாக நெய்யப்பட்டுக் கிடங்குகளிலே பொதி பொதியாகச் சேர்த்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வீடுகள் எழுப்புவதற்கான கற்களையும், மரங்களையும் எங்கணும அடர்த்தியாகக் கொண்டிருக்கிறேன்; அவைகளெல்லாம் எடுத்துப் பயன் படுத்துமளவுக்குப் பரந்து கிடக்கின்றன. இவையெல்லாங் கொண்டிருக்கும் நான் ஏழையா? என்று விடையிறுத்துநிற்பது போல் காட்சியளிக்கிறன் உலகப்பன்!"

உலக மக்களுக்குப் போதுமான அளவுக்கு உணவும், உடையும், உறையுளும் உண்டாக்கப்படுகின்றன - உண்டாக்க முடியும் என்றே பேரறிஞர்கள் பலரும் இயம்புகின்றனர். நமது பார்வைக்கே இதன் உண்மை நன்கு புலனாகிறது. இந்த நிலையை அரசுகளும் கூட ஒத்துக் கொள்ளுகின்றன. அப்படியிருந்தும் இல்லாமையாலும்,போதாமையாலும் உலக மக்கள் பண்டு தொட்டு இன்று வரை வாடி வதங்கியே வருகின்றனர். பொருளாதாரப் பேரறிஞர்கள் உலகம் வருந்துவது இல்லாமையாலல்ல, அதிகம் இருப்பதாலேயே வருந்துகின்றது என்று கூறுகின்றனர். இந்த 'அதிகம்' யாருக்குப் பயன்படுகின்றது? யாருக்கும் பயன்படாமலேயே பாழ்படுத்தப்படுகிறது! மக்களின் உழைப்பால் உண்டான இந்த 'அதிகம்' மக்கள் வயிற்றுக்கு உதவாமல், உலக ஆடம்பரங்களுக்கான வகைகளில் செலவழிக்கப்பட்டுவருவதால், பண்டுதொட்டு உலகம் ஆளாகும் துயரத்திற்கு, இந்தப் பயன்படாச் செலவு முதற்காரணமாக இருந்துவருகிறது.

இந்த 'அதிகம்' கோயில்களுக்கும் குளங்களுக்கும், மண்டபங்களுக்கும், மடங்களுக்கும் செலவு செய்யப்பட்டு மூடப் பக்தியை வளர்க்கப் பயன்பட்டு வருகிறது. மனிதனின் வீண் பெருமைக்கு வழிவகையாக இருக்கும் நவரத்தினங்களுக்கும், நகைகளுக்கும் பயன்பட்டு வருகிறது. கல்லுக்கும், செம்புக்கும் செய்யும் அபிஷேக ஆராதனை, நைவேத்திய, நிவேதனங்களால் விளையும் மூடநம்பிக்கையை வளர்க்க உதவுகின்றது. மனிதனை மனிதன் கொல்லும் ஆயுதங்களுக்குச் செலவிடப்படுகிறது. வீண் ஆடம்பரத்தை வளர்க்கும் வசதிகளுக்குச் செலவிடப்படுகிறது. இந்த மிகுதி தானத்திலும், தருமத்திலும் செலவிடப்பட்டு, மக்களைச் சோம்பேறியாக்கும் சத்திரங்களும், சாவடிகளும், அன்னதான மடங்களும், சொர்ணதான சமாஜங்களும், புரோகிதர்களும் மதத்தரகர்களும் மடாதிபதிகளும் உருவாகின்றனர். சிற்றரசர்களும் ஜமீன்தாரர்களும் மிராசுதாரர்களும், சுரோத்தியதார்களும், கடனுக்கு வட்டிவாங்கும் சோம்பேறிகளும், யாதொரு உழைப்புமின்றிச் சோம்பித்திரியும் கனதனவான்களும் நாட்டிலே நடமாடுவது இந்த மிகுதியாலன்றோ! வாழ்வின் இன்றியமையாத தேவைக்கும் மிகுதியான சம்பளத்தைப் பெறும் கவர்னர் ஜெனரல்களும், கவர்னர்களும், நீதிபதிகளும், கலெக்டர்களும், இன்னும் இவர்கள் போன்றோரும் தங்களுக்கு மட்டுமல்லாமல், தங்கள் வழியில் பிறக்கும் பல்தலைமுறையினரும் வேலையின்றிப் பிழைத்து வாழச் சேமிக்கப்படும் செல்வம் யாவும் இந்த மிகுதியாலன்றோ! இந்த மிகுதியின் ஆதாரத்தையும், அதன் பாழ்பட்ட செலவழிப்பையும் ஆராய்ந்தறிய வேண்டும்.

பண்டைக் கால முதல், செல்வம் உண்டாகும் வழிகளையும், அப்படி உண்டாகும் செல்வங்களுக்கு யார் உண்மையாக உரியவர்களென்பதையும், எவ்விதமாக உலகச் செல்வத்திற்கு யாதொரு உரிமையும் இல்லாதவர்கள் உரிமையாளராக வரமுடிந்ததென்பதையும், உலகச் செல்வங்கள் அனைத்தும் அனைவருடைய வாழ்விற்கும் பயன்படும் வகையில் பகிர்ந்து கொடுக்கப்படாமல், சிலரே தம் விருப்பப்படி செலவழித்து வந்ததையும் ஆராய்ந்துணராத குற்றத்தால், மதங்கள் காட்டும் வழிகளும், நீதிநெறி மார்க்கங்களும், தத்துவ ஞானங்களும், அரசுகளின் ஏற்பாடுகளும், உலகம் படும் துன்பத்தை நீக்க முடியாமற் போயின.

உலகில் காணப்படும் செல்வங்களனைத்தும் மனித உழைப்பாலேயே உண்டானவையாகும். மனிதனின் உழைப்புக் கலக்கப்பட்ட பிறகே பொருள்களெல்லாம் செல்வங்களாகின்றன. நிலத்தில் விளைவிக்கும் விளைபொருளும், சுரங்கத்தில் தோண்டி எடுக்கப்படும்உலோகமும், மலையைக் கல்லி எடுக்கும்மணிகளும், கடலில் குளித்தெடுக்கும் முத்தும், எல்லாம் உழைப்பின் பயனே. நிலமிருக்கலாம், நீரிருக்கலாம், இவையாவும அந்த நிலையிலேயே செல்வங்களாகமாட்டா. பூமியிலே புதைந்து

> "சட்டத்தைப் பணக்காரன் செய்கிறான். சட்டம் ஏழைகளை ஆளுகிறது"
>
> —கோல்ட்ஸ்மித்.

கிடக்கும் கோடானுகோடி விலை மதிப்புள்ள தாதுக்கள் செல்வமாகா. அவைகளைத்தோண்டி எடுத்துவந்து மனிதனுடைய உழைப்பால் பக்குவப்படுத்தப்பட்ட பின்னர்தான், அவைகள் செல்வமாகின்றன. காடுகளில் ஏராளமாக மரங்களிருக்கலாம். அவையெல்லாம்செல்வமாகா. அவைகள் மனிதனால் வெட்டப்பட்டு, கப்பலோ, கைவண்டியோ, வீடுகளோ, வாகனங்களோ, படங்களோ, பொம்மைகளோ, மாட்டுக்கொட்டிலோ, பகேஸ்வரன்ரதமோ, செய்யப்படுமேயாகில், அப்பொழுதுதான் அவைகள் செல்வமாகும். இரும்பு மண்ணோடு கலந்து காணப்படும் ஒருவித உலோகம். இந்த இரும்பு மண்ணை வெட்டி எடுத்து, ஆணியாயினும், அச்சாயினும், தண்டவாளங்களாயினும் செய்யப்பட்ட பிறகே செல்வமாகும். மண்ணெண்ணெய் அல்லது நிலக்கரி இவை மண்ணில் புதைந்து கிடக்கின்றவரையில் செல்வமல்ல. இந்த எண்ணெய்ச்சுரங்கங்களிலும் நிலக்கரிச் சுரங்கங்களிலும், மனிதன் உள்நுழைந்து, மண்ணெண்ணெய் நிலக்கரி, ஆகியவற்றை வெளியே கொண்டுவந்த பிறகே செல்வமாகின்றன. இவ்விதமாக எந்த இயற்கைப் பொருளாக இருந்தபோதிலும், உழைப்பவனுடைய கைபட்டமாத்திரத்தில் அவைகள் செல்வமாக மதிக்கப்படுகின்றன. நிலமுமிருக்கலாம், நீருமிருக்கலாம், கால மழையும் பெய்து வரலாம், ஆனல் உழவன் உழுது, நீர் பாய்ச்சிக், காலத்தில விதைத்துக், களையெடுத்துப், பாதுகாத்து வந்தால்தான், விளைந்த கதிர்கள் செல்வமாகும். உலகில் விளைந்த எவ்வித விளை பொருளாயினும், செய்த எவ்வித செய்பொருளாயினும், விளைந்த பிறகும், செய்த பிறகுமே செல்வங்களென மதிக்கப்படும். விளைவிப்பதற்கு முன்னாலும், செய்விப்பதற்கு முன்னாலும், உலகிலுள்ள எல்லா இயற்கைப் பொருள்களும் யாருக்கும் சொந்தமில்லை. மனிதனின் உழைப்பை அவைகள் அணைத்துக் கொள்ளும் போதுதான், அவைகள் செல்வங்களாக மாறுகின்றன.

உலக இயற்கைப் பொருள்களைத் தாங்கள் கைப்பற்றிக் கொண்டதாகக் கருதி, சிலர், அரண் அமைத்தோ, எல்லை வகுத்தோ, வேலி போட்டோ, பட்டா செய்தோ வைத்துக் கொள்ளலாம். சொந்தக்காரர் என்றும் பதிவு செய்து கொள்ளலாம். ஆனல அவ்வியற்கைப் பொருள்களை ஒரு தம்படிக்குக்கூட வாங்க மாட்டார்கள். உழைப்பவன் உழுது பயிரிட்ட பிறகும், சுரங்கத்தில் புகுந்து உலோகத்தை வெளிப்படுத்திய பிறகும், மரங்களை வெட்டிக் கப்பலாகவும், வீடாகவும் அமைக்கப்பட்ட பிறகுமே அவைகளுக்கு விலையும் மதிப்பும் ஏற்படுகின்றன. எல்லாவித விளை பொருள்களுக்கும், எல்லாவித செய்பொருள்களுக்கும், மனிதனின் கைபட்ட பிறகே, அவைகளுக்கு விலை மதிப்பு ஏற்படுகின்றது. உண்மையில் எல்லாப் பொருள்களினுடையவும் விலை மதிப்பு மனித உழைப்பால் ஏற்படுகின்றது. மனிதனின் வாழ்க்கை வசதிக்குத் தேவையான வகையில் செய்யப்பட்டும், விற்கப்பட்டும் வரும் சொத்துக்கள் யாவும், மனிதன் உழைப்பால் உண்டாகின்றன. ஆதலின்நாம்எந்தப்பொருளைப் பயன்படுத்தி வந்தபோதிலும், மனிதனுடைய உழைப்பைத்தான் பயன்படுத்தி வருகிறோம் என்பதாகும். பொருளின் விலைமதிப்பும், மனித உழைப்பும் ஒன்று. நாம் பொருள்களை விலை கொடுத்து வாங்கும்போது, உண்மையில் மனித உழைப்பைத்தான் வாங்குகின்றோம் என்று அர்த்தம். மனித உழைப்பே விலையாகும். ஆகவேதான் மனித உழைப்பை விலை என்கிறார் அறிஞர் காரல் மார்க்ஸ்.

இந்த விலை உண்மையில் யாரைச் சேரவேண்டும்? உழைப்பாளிகளையல்லவா! ஆனல் உழைப்பால் உண்டான விலை முழுமையும், உழைப்பாளிக்கு உதவாமற் போன குற்றத்தால், உலகில் உழைப்போர் வறுமைக்கும், இல்லாமைக்கும் ஆளாகி நிற்கின்றனர்.

அரசர்களும், அமைச்சர்களும், வணிகர்களும், புரோகிதர்களும், நிலச் சொந்தக்காரர்களும், பணக்காரர்களும் தோன்றுவதற்கு முன், ஒரு காலத்தில், நிலம், நீர், காடு, மலை, வெட்டவெளி, இரும்பு, வெள்ளி, பொன் ஆகியயாவும் பொதுவாக இருந்தன. பறவைகள், ஆடுமாடுகள் போன்ற விலங்குகள், கோழி, மீன்கள், ஆகிய இனங்கள் முதலியன உணவுப் பொருள்களாக வேட்டையாடப்பட்டு, அவனவனுக்குக் கிடைத்த உணவை அவனவன் பயன்படுத்திவந்தான். மக்கட் சமுதாயம் பெருகவும், அரசர்களும், புரோகிதர்களும், மதவாதிகளும், மந்திரக்காரர்களும், தந்திரக்காரர்களும் தோன்றி, உழைப்பாளிகளை மூட நம்பிக்கை, குருட்டுப் பழக்கங்களிலாழ்த்தி, அந்தந்தக் கிராமத் தலைவனை கடவுளுக் கொப்பிட்டு, அயல் கிராமங்களையும், அயல் நாட்டு ஆடு மாடுகளையும், அயல் நாட்டு மக்களையும், போரில் வென்று அடிமைகளாக்கி, நாடென்றும், நகரமென்றும் உண்டாக்கிக் கொண்ட பிறகே, அரசன் சொத்தென்றும், அமைச்சன் சொத்தென்றும், வணிகன் சொத்தென்றும் வேற்றுமைப்பட்டு, அவனவன் சொத்தென்ற தனிஉடைமை உலகில்உருவாயிற்று. இந்தக் காலத்தில் நிலமும், நீரும் பொதுவாகவே கருதப்பட்டு யாவராலும் நுகரப்பட்டு வந்தன. மதக்கோட்பாடுகள் [illegible]

நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே

"நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே—இதை
நினைந்து நினைந்திடினும் வெறுக்குதில்லையே
கஞ்சி குடிப்பதற் கிலார்—அதன்
காரணங்கள் இவையென்னும் அறிவுமிலார்
பஞ்சமோ பஞ்சமென்றே—நிதம்
பரிதவித்தே உயிர் துடி துடித்து
துஞ்சி மடிகின்றரே—இவர்
துயர்களைத் தீர்க்க வோர் வழியில்லையே!"

—பாரதியார்.

வலுக்க, அரசனின் ஆதிக்கம் வலுக்க வலுக்க அயல் நாடுகள் கைப்பற்றப்பட்டன. தோற்ற நாட்டாரை வென்ற நாட்டினர் அடிமைகளாக்கினர். வெற்றியடைந்த நாட்டின் படைவீரர்கள், தோல்வியுற்ற நாடுகளையும், அடிமைகளையும் தங்களுக்குள் பங்கிட்டுக்கொண்டு, தங்கள் தங்கள் பங்கிற்கு வந்த நிலங்களை, அந்த அடிமைகளைக் கொண்டு பயிரிட்டு, அதன் விளைவை அவரவர்கள் சொந்தமாகக் கவர்ந்துகொண்டு முழுப்பயனையும் தாமே நுகர்ந்து வரலாயினர். இவ்விதமாகத்தான் நிலத்திலும், நீரிலும், ஆடுமாடுகளிலும், ஆதியில் தனி உடமை ஏற்பட்டது. இத்தகைய காரணங்களைக் கொண்டுதான், புர்தான் என்ற பேரறிஞர், 'சொத்து என்பது கொள்ளையடிக்கப்பட்டதாகும்'என்றார். இந்தக் கொள்ளைச் சொத்திலிருந்துதான், எல்லாத் தனிச் சொத்துக்களும் பிறந்தன என அறியவேண்டும்.

இந்த ஆதி அடிமைத் தொழிலாளிகளிலிருந்துதான், தற்காலத் தொழிலாளிகள் உதித்தனர். அடிமைகளுக்குஅந்தக்காலத்தில் உழுது பயிரிடவும், ஆடு மாடுகளை மேய்க்கவும், மீன்களைப் பிடிக்கவும், மரங்களை வெட்டவும் கொடுத்து வந்த சொற்ப உணவே, தற்காலத் தொழிலாளர்கள் பெறும் கூலியாகும்.

கால நிகழ்ச்சியில் பெரும், பெரும் நகரங்கள் தோன்றலாயின. வாணிபம் வலுத்தது. ஏற்றுமதி இறக்குமதிகள் பெருகின. போக்குவரத்து விரிவடைந்தது. உலகம் இவைகளையெல்லாம்பெற்றபின், நாகரிகம் பெற்றதாயிற்று.

பழம் பெருங்காலத்தில் உண்டாக்கப்பட்ட பொருள்கள் மிகச் சிலவே. பிறகு நாகரிகம் வளர, வளர வசதிகளும், தேவைகளும் பெருகின; பொருள்களும் அதற்கேற்றாற்போல் பலகோடி பல்லாயிரங்களாகப் பெருகின. ஆதிகாலத்தில் மக்கட் கூட்டம் குறைந்திருந்தபடியாலும், செய்யப்படும் பொருள்களும் மிகச் சொற்பமாகவே யிருந்தபடியாலும், பண்டமாற்று என்ற முறை வழங்கி வந்தது. பொருள்கள் கோடிக் கணக்கில் பெருகி வளர்ந்து நின்ற நிலையில், பண்டம் மாற்றுதல் முடியாமற் போய்விட்டது. ஆதலின், பொருள்கள் பகிர்ந்துகொள்ளப்படவேண்டியிருந்ததால் அந்தப்பொருள்களுக்கு விலைமதிப்பு ஏற்பட்டது. ஒரு பொருளை உருவாக்க ஆகும் நேரத்தை அளவாகக் கொண்டும், தொழிலின் திறமையைக் கொண்டும் அந்தந்தப் பொருள்களுக்கு விலையேற்பட்டது. இதுதான் நமக்கு வேண்டிய பொருள்களுக்கு நாம் கொடுத்து வாங்கும் விலையாகும். இந்த விலை, தொழிலாளர்களின் அந்தப் பொருளைச் செய்து முடிக்கப் பிடித்த நேரத்திற்கும், செய்து முடித்த திறமைக்கும் ஏற்பட்ட பரிசாகும். இதைத்தான் (சர்ப்பிளஸ் வால்யூ) அதாவது மேலும் உண்டாக்கப்படும் விலை மதிப்பு என்பார்கள். அதாவது நிலம், நீர் மற்றும் பல சொத்துக்களுக்கு நாம் கொடுத்து வரும் விலை என அறிக.

இப்படியாக, இயற்கைப் பொருள்களை ஆதியில் கொள்ளையிட்டுக் கொண்ட காரணமாக, தற்காலச் சொந்தக்காரர்களென்றும் உடையவர்களென்றும், உரிமையாளரென்றும் தாங்களே தங்களை உண்டாக்கிக் கொண்டனர். இந்த நிலங்களையும், நீர்களையும், மற்றும் பலவிதப் பொருள்களையும் விரும்பி உண்டாக்கியவர்கள் நாளடைவில் கூலித் தொழிலாளர்களென்றும், வேலைக்காரர்களென்றும், பண்ணையாட்கள் என்றும், அழைக்கப்படலாயினர். ஆதி அடிமைகளுக்கு, அவர்களால் செப்பனிடப்படும் பொருள்களுக்கு அந்த முதலாளிகள் விரும்பிக் கொடுத்த கூலியே அவர்கள் வேலைக்குச் சன்மானமாக ஏற்பட்டது.

இவ்வாறு பொருள்களின் உண்மையான உரிமையாளர்கள் உழைப்பாளிகளாக இருக்க, அவர்களின் உரிமை, கைத்திறனும் வாய்திறனுங் கொண்டவர்களால், பன்னெடுங்காலமாகக் கொத்திக்கொண்டு ஏப்பமிடப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இன்று உலுத்தர்களுக்குச் சொந்தமாக்கப்பட்டிருக்கும் உலகு, அதற்கு உரியவர்களான உழைப்பாளிகளுக்குச் சொந்தமாக்கப்பட வேண்டுமானால், உழைப்பாளிகள் ஒன்று திரண்டு எழுந்து யாவரையும் சக்திக்கேற்றபடி உழைக்கும் உழைப்பாளர்களாக்கி, யாவரும் தேவைக்கேற்ற வசதிகளைப் பெறும்படியாக நாட்டின் நிலையையும், உலகின் நிலையையும கொண்டு வரப்பாடுபடவேண்டும். அப்பொழுது உழைப்போர்க்கே உலகம் உரியது என்றாகிவிடும்!

●

> "எனக்கு வேண்டியது சுதந்திரம், அதைக் கொடு. சுவர்க்கமே எனது சிறையாக அமைந்தாலும், அதன் உயர்ந்த சுவர்களைத் தாண்டிக் குதிக்கவே விரும்புவேன்."
>
> —ஜான். டிரைடன்.

9-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

கமும் ஒன்று சேருகிறது. உழைப்பவனுக்கு ஊதியமும் உழுபவனுக்கு நிலமும் கிடைக்கும் வரை வர்க்கப் போராட்டம் நடந்தே தீரும். ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன் மார்க்ஸ் கூறியபடி போராட்டங்கள் பல நடந்தாலும் கடைசியில் வெற்றி பாட்டாளிக்குத் தான் என்பது நிச்சயம். ஆகவே தோல்வியைக் கண்டு பயப்படாமல், ஸ்தாபன ரீதியாக திட்டம் வகுத்துப் போராடவேண்டியது தான் தொழிலாளர் கடமை. அவர்களுக்கு வெற்றி நிச்சயம் ஏற்படும். அந்த நம்பிக்கையை இவ்வாண்டு மேநாள் கொடுக்கட்டும்.

இந்தச்சமயத்தில் முதலாளிகளுக்கும் எச்சரிக்கிறோம். வெள்ளம் வருகிறது, எரிமலை வெடிக்கிறது, குறுக்கே நிற்காதீர்கள். என்று உங்களுக்கு என்று எங்கள் கவி கூறியதை ஞாபகப்படுத்துகின்றோம். கேளுங்கள்.

"செப்புதல் கேட்பீர்! இந்தச்
செகத் தொழிலாளர்கள் மிகப்
பலர் ஆதலின்,

சுப்பல்களாக—இனித்
தொழும்பர்களாக மதித்திட
வேண்டாம்!

இப்பொழுதே நீர்—பொது
இன்பம் விளைத்திட உங்களின்
சொத்தை

ஒப்படைப்பீரே—எங்கள்
உடலில் இரத்தம்

கொதிப்பேறு முன்பே
(ஒப்படைப்பீரே)"

●

செவ்வாழை

4-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

ளுக்குச் செவ்வாழையிடம், பாசம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

“இன்னும் ஒரு மாசத்திலே குலை தள்ளுமாப்பா?”— கரியன் கேட்பான், ஆவலுடன், செங்கோடனை.

“இரண்டுமாசமாகும்டா கண்ணு” என்று செங்கோடன் பதிலளிப்பான்.

செவ்வாழை குலை தள்ளிற்று—செங்கோடனின் நடையிலேயே ஒரு புது முறுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. நிமிர்ந்து பார்ப்பான், குலையை, பெருமையுடன்.

பண்ணை பரந்தாம முதலியார், தமது மருமகப்பெண் முத்து விஜயாவின், பொன்னிற மேனியை அழகுபடுத்திய வைர மாலையைக் கூட அவ்வளவு பெருமையுடன் பார்த்திருக்க மாட்டார்! செங்கோடனின் கண்களுக்கு, அந்தச் செவ்வாழைக் குலை, முத்துவிஜயாவின், வைரமாலையை விட விலை மதிப்புள்ளதாகத்தான் தோன்றிற்று. குலை முற்ற முற்ற, செங்கோடனின் குழந்தைகளின் ஆவலும், சச்சரவும், பங்குத் தகராறும், அப்பாவிடமோ அம்மாவிடமோ ‘அப்பீல்’ செய்வதும், ஓங்கி வளரலாயிற்று. “எப்போது பழமாகும்?”— என்று கேட்பாள் பெண். எத்தனை நாளைக்கு மரத்திலேயே இருப்பது, என்று கேட்பான், பையன். செங்கோடன், பக்குவமறிந்து குலையை வெட்டி, பதமாகப் பழுக்க வைத்து பிள்ளைகளுக்குத் தரவேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தான். உழைப்பின் விளைவு! முழுப்பலனை நாம் பெறப்போகிறோம்—இடையே தரகர் இல்லை—முக்காலே மூன்று வீசம் பாகத்தைப் பறித்துக்கொள்ளும், முதலாளி இல்லை உழைப்பு நம்முடையது என்றாலும் உடைமை பண்ணையாருடையது—அவர் எடுத்துக் கொண்டது போக மீதம்தானே நமக்கு, என்று, வயலில் விளையும் செந்நெல்லைப் பற்றி எண்ண வேண்டும்—அதுதானே முறை! ஆனால் இந்தச் செவ்வாழை அப்படி அல்ல! உழைப்பும் உடைமையும் செங்கோடனுக்கே சொந்தம்!!

இரண்டு நாளையில், குலையை வெட்டிவிடத்தீர்மானித்தான்—பிள்ளைகள் துள்ளின சந்தோஷத்தால், மற்ற உழவர் வீட்டுப் பிள்ளைகளிடம் ‘சேதி’ பறந்தது—பழம் தரவேண்டும் என்றுசொல்லி, அவலோ, கடலையோ, கிழங்கோ, மாம்பிஞ்சோ, எதை எதையோ, ‘அச்சாரம்’ கொடுத்தனர், பல குழந்தைகள் கரியனிடம்.

பாடுபட்டோம், பலனைப் பெறப் போகிறோம், இதிலே ஏற்படுகிற மகிழ்ச்சிக்கு ஈடு எதுவும் இல்லை. இதைப்போலவே, வயலிலும் நாம் பாடுபடுவது நமக்கு முழுப் பயன் அளிப்பதாக இருந்தால் எவ்வளவு இன்பமாக இருக்கும். செவ்வாழைக்காக நாம் செலவிட்ட உழைப்பு, பண்ணையாரின் நிலத்துக்காகச் செலவிட்ட உழைப்பிலே, நூற்றுக்கு ஒரு பாகம் கூட இராது—ஆனால் உழைப்பு நம்முடையதாகவும் வயல், அவருடைய உடைமையாகவும் இருந்ததால், பலனை அவர் அனுபவிக்கிறார் பெரும் பகுதி. இதோ இந்தச் செவ்வாழை நம்ம கொல்லையிலே நாம் உழைத்து வளர்த்தது—எனவே பலன் நமக்குக் கிடைக்கிறது—இது போல, நாம் உழைத்துப் பிழைக்க, நம்முடையது என்று ஒரு துண்டு வயல் இருந்தால், எவ்வளவு இன்பமாக இருக்கும். அப்படி ஒரு காலம் வருமா! உழைப்பவனுக்குத்தான் நிலம் சொந்தம்—பாடுபடாதவன் பண்ணையாராக இருக்கக்கூடாது என்று சொல்லும் காலம் எப்போதாவது வருமா! என்றெல்லாம் கூட, இலேசாகச் செங்கோடன் எண்ணத் தொடங்கினான். செவ்வாழை இது போன்ற சித்தாந்தங்களைக் கிளறிவிட்டது அவன் மனதில். குழந்தைகளுக்கோ நாக்கிலே நீர் ஊறலாயிற்று.

செங்கோடன் செவ்வாழைக் குலையைக் கண்டு களித்திருந்த சமயம், பண்ணை பரந்தாமர், தமது மருமகப் பெண் முத்துவிஜயத்தின் பிறந்தநாள் விழாவை விமரிசையாகக் கொண்டாட ஏற்பாடுகள் செய்து கொண்டிருந்தார். அம்பிகை கோயிலில் அபிஷேக ஆராதனை செய்வதற்காக, ‘ஐயரிடம்’ சொல்லிவிட்டார். கணக்கப்பிள்ளையைக் கூப்பிட்டு, ‘பட்டி’ தயாரிக்கச் சொன்னார். பல பண்டங்களைப் பற்றிக் குறிப்பு எழுதும்போது, ‘பழம்’ தேவை என்று, தோன்றாமலிருக்குமா? இரண்டு சீப்பு வாழைப்பழம்— என்றார் பண்ணையார்.

“ஏனுங்க பழம்—கடையிலே நல்ல பழமே இல்லை—பச்சை நாடாத்தான் இருக்கு” என்று இழுத்தான் சுந்தரம், கணக்கப்பிள்ளை.

“சரிடா, அதிலேதான் இரண்டு சீப்பு வாங்கேன்?—வேறே நல்ல பழம் எங்கே இருக்கு!” என்று பண்ணையார் சொல்லி முடிப்பதற்குள், சுந்தரம், “நம்ம செங்கோடன் கொல்லையிலே, தரமா, ஒரு செவ்வாழைக் குலை இருக்குதுங்க—அதைக் கொண்டுகிட்டு வரலாம்” என்றான். சரி, என்றார் பண்ணையார்!

செங்கோடனின் செவ்வாழைக் குலை! அவனுடைய இன்பக் கனவு!! உழைப்பின் விளைவு!! குழந்தைகளின் குதூகலம்!!

அதற்கு மரண ஓலை தயாரித்து விட்டான் சுந்தரம்!

எத்தனையோ பகல் பார்த்துப் பார்த்து, செங்கோடனின் குடும்பம் பூராவும் பூரித்தது அந்தக்குலையை! அதற்குக் கொலைகாரனானான் சுந்தரம். மகிழ்ச்சி, பெருமை, நம்பிக்கை, இவைகளைத் தந்து வந்த, அந்தச் செவ்வாழைக் குலைக்கு, வந்தது ஆபத்து.

தெருவிலே, சுந்தரமும் செங்கோடனும் பேசும்போது, குழந்தைகள், செவ்வாழையைப் பற்றியதாகஇருக்கும் என்று எண்ணவே இல்லை! செங்கோடனுக்குத் தலை கிறுகிறுவென்று சுற்றிற்று — நாக்குக் குழறிற்று -- வார்த்தைகள் குபு குபுவென்று கிளம்பி, தொண்டையில் சிக்கிக்கொண்டன.

மாட்டுப் பெண்ணுக்கு பிறந்த நாள் பூஜை—என்று காரணம் காட்டினான் சுந்தரம். என்ன செய்வான் செங்கோடன்! என்ன சொல்வான்? அவன் உள்ளத்திலே, வாழையோடு சேர்ந்து வளர்ந்த ஆசை—அவன் குழந்தைகளின் நாக்கில் நீர் ஊறச் செய்த ஆசை — இன்று, நாளை, என்று நாள் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆவல்—எனும் எதைத்தான் சொல்ல முடியும்! கேட்பவர், பண்ணை பரந்தாமர்! எவ்வளவு அல்பனடா, வாழைக்குலையை அவர் வாய் திறந்து, உன்னை ஒரு பொருட்டாக மதித்துக் கேட்டனுப்பினால், முடியாது என்று சொல்லிவிட

(16-ம் பக்கம் பார்க்க)

இலாபம் இல்லாதார்

3-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

என்று இடித்துப் பேசியிருந்தால், இனியும் தங்கள் இறுமாப்பும், இரட்டை வாழ்வுப் போக்கும் நடைபெறாது என்பதை உணர்ந்து, முதலாளிகள் திருந்தியிருக்கக்கூடும். ஆனால் தலைவர்கள், நன்றி கூறினர்—நமது கூட்டுறவு பலப்படவேண்டும் என்று உபசாரம் பேசினர்—இவ்வளவு பெரும் தொகை தந்த பெரியவர்களின் பெருங்குணத்தைப் பாராட்டிப் பேசினர்.

உணவுக் கட்டுப்பாட்டு விதிகளுக்கு மாறாக அதிகம் விருந்தாளிகள் கூடியிருந்தது கண்டு, விருந்தில் கலந்துகொள்ள மறுத்து, கவர்னர் ஆனே வெளி ஏறினார் என்றோர் செய்தி கண்டோம் சின்னாட்களுக்கு முன்பு; இதுசரியானபாடம் கற்பித்திருக்கும், மேட்டுக்குடியினருக்கு! இதுபோல ஏழைக்கு இதம் செய்யப் பணம் இல்லை என்று கூறி, எந்தத் தொழிலாளர்களின் வியர்வையைக் கொண்டு, இந்தப் பணந்தேடிகள் இலாபம் பெற்றனவோ, அந்தத் தொழிலாளிக்குக் கூலி சிறிதளவு உயர்த்தவும் முடியாது என்று கூறிய, கடின சித்தர்களின், 'நன்கொடை'யைப் பெற மறுத்து, அந்தக் கூட்டத்திலிருந்து, நேருவும் படேலும் வெளி ஏறி இருந்தால், நிச்சயமாக, பயத்தாலும் வெட்கத்தாலும், அந்தப் பணந்தேடிகள் நடைப்பிணங்களாகி இருப்பர்—நாடு மட்டுமா, உலகமே சிரித்திருக்கும்.

உதவாது உலுத்தரின் பணம்! என்று ஒரு வார்த்தை கூறிவிட்டு, ஆனே, வேறோர் சம்பவத்தின்போது தைரியமாகச் செய்தது போல, இவர்கள் செய்திருந்தால், பணந்தேடிகள், பதுங்க இடந்தேடிக் கொள்ள வேண்டிய நிலைமை பிறந்திருக்கும்.

சாதாரண மனித சுபாவம்—(உயர் பண்பு அல்ல)—படைத்தவர்கள், எந்தத் தொழிலிலும், வகையிலும், பணம் திரட்டினாலும், முதலில், தமது வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்திக்கொள்ள அதனைச் செலவிட்டு, பிறகு, அந்த வாழ்க்கைத் தரம், குறைந்தது இரண்டு மூன்று தலைமுறைக்காவது குறையாது இருக்கவேண்டும் என்பதற்கான, 'சொத்துச் சேகரிப்பு'த் திட்டத்துக்குச் செலவிட்டு, பிறகு களிப்பு, கேளிக்கைக்குச் செலவிட்டு, பிறகு, மேல் உலகில் இடம் பெற, மதக் காரியத்துக்குச் செலவிட்டு, இவ்வளவும் தீர்ந்த பிறகே, பொது நலனுக்கான நன்கொடை தர, இசைவார். இதுதான் 'அந்த உலகின்,' நடைமுறைத் திட்டம்.

பொதுநலத்துக்கான நன்கொடை தருவதற்கு முன்பு, இவ்வளவு ஆசைகளும் தீர்க்கப்பட்டாகவேண்டும் - அந்தச் செலவுகள் நடந்தும் மிதமிஞ்சிப் பணம் இருந்தால், நன்கொடை தருவர்.

இந்தத் திட்டத்தின்படி, எவ்வளவு கோடி ரூபாய் இலாபம் கிடைத்திருந்தால், இவர்கள் ஐந்து கோடியை நன்கொடையாகத் தந்திருக்க முடியும் என்பதை யூகித்துக்கொள்ள வேண்டுகிறோம்.

அரண்மனை போன்ற வீடு, அரசிளங் குமரிகள் உலவும் நந்தவனம் போன்ற தோட்டம், புத்தாண்டுமாடல்மோட்டார், என்னும் வாழ்க்கை மெருகுகள் பெறச் செலவு செய்தது போக, மிச்சமாகி இருப்பதில் ஒரு சிறு பகுதி, இந்த ஐந்து கோடி!

இவ்வளவு இலாபம் பெற்றவர்கள், 'பஞ்சை' வேஷம் போட்டுக்கொண்டு, பாட்டாளியை, ஏமாற்ற, இலாபம் இல்லை, என்று கூசாது பொய் கூறினர். துரைத்தனத்தாரையும் திகைக்க வைத்தனர், இலாபம் இல்லை என்ற புள்ளி விவரம் காட்டி! அவர்களே புன்னகையுடன், ஐந்து கோடி ரூபாய் நிதியைத் தருகின்றனர்!!—இதைப் பெற்றுக்கொண்ட 'தலைவர்கள்' பூரித்துப் போயினர்—யோசித்துப் பார்க்கும் போது, ஆத்திரமல்லவா பொங்கி இருக்கும் அவர்களுக்கு.

ஐந்துகோடி ரூபாயைக் கொடுக்கும் போது, முதலாளிகளின் முகத்திலே, எத்தகைய குறும்புப் பார்வை இருந்திருக்க வேண்டும்! அதைப் பெற்றுக்கொண்ட தலைவர்களின் முகபாவம், எப்படி இருந்திருக்கும்! மனக் காமிராவால், படம் பிடித்துப் பாருங்கள்!

என்ன பொருள் இந்த நன்கொடைக்கு? நாட்டை ஆளும் தலைவர்களே! மக்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்ற மாணிக்கங்களே! நீங்களும் ஓயாது பேசி, அறிக்கை மேல் அறிக்கைவிட்டு, கமிட்டிகள் அமைத்து, உருக்கமான விளம்பரங்கள் வெளியிட்டு, நாடு சுற்றிப்பார்த்தீர்கள்! எவ்வளவு நன்கொடை பெற முடிந்தது உங்களால்! இதோ பார்த்தீர்களா, எங்களிடம் உள்ள பணபலத்தை—ஐந்து கோடி, ஐயா, ஐந்துகோடி!—என்று கூறி, இந்தப் பலத்தை எதிர்த்து நிற்க முடியுமா உங்களால், எண்ணிப்பாருங்கள், என்று கேலி பேசுவது, என்றே பொருள், இந்த நன்கொடைக்கு! பணத்தால் அடித்துக் காட்டுகிறார்கள், தலைவர்களை!!

*

அறிவிப்பு

1—5—49 முதல் காஞ்சிபுரத்திற்கு "திராவிட நாடு" இதழ் விற்பனையாளராக வே. சம்பந்தனை நியமித்துள்ளோம். எனவே, கீழ்க்கண்ட முகவரியில் தங்களைச் சந்தாதாராகப் பதிவு செய்துகொண்டு இதழைப் பெற்றுக்கொள்ளவும்.

மானேஜர்,
"திராவிட நாடு"

முகவரி: வே. சம்பந்தன், மாடர்ன் புக் ஸ்டால், 105, இராசவீதி, பெரிய காஞ்சிபுரம்.

*

சந்தாதாரர்களுக்கு

"திராவிட நாடு" சந்தாதாரர்களின் தேதி முடியும் காலம் சந்தா விலாசத்துக்குக் கீழ்குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதைக் கவனித்து, மேற்கொண்டு சந்தாத் தொகையை அனுப்பவேண்டும். அப்படி அனுப்பத் தவறினால் பத்திரிகை அனுப்புவது நிறுத்தப்படும். சந்தா எண் குறிப்பிடாத கடிதங்கள் கவனிக்கப்படமாட்டா.

மானேஜர்

சொற்பொழிவு

8—5—49 மாலை 5 மணிக்கு, சென்னை சிந்தாதிரிப்பேட்டை உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஆசிரியர் மறைமலை அடிகளார் "சங்க காலத் தமிழகம்" என்பதுபற்றி விரிவுரை நிகழ்த்துவார். கட்டணம் எட்டணா

மே நாள்

2-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

எடுத்துக் கொள்ளத் துடிக்கிறான். இந்த முயற்சியில் யாரும் அவனைத் தடைசெய்ய முடியாதபடி முன்னேற்றத்திலே நாட்டங்கொண்டு செல்கிறான்.

இந்த மே நாளில் நம் கவனத்திற்கு வருவது, அண்டை அயல் நாடுகளில் நடக்கும் வர்க்கப் போராட்டங்கள்தாம். புரட்சியில் ஏற்பட்ட புதுமையை அப்படியே தங்கள் சொந்த நலத்திற்கு உபயோகப்படுத்திக்கொண்டு, முடிசூடாமல், மன்னன் செய்யும் அத்தனை ஆர்ப்பாட்டங்களையும் செய்துகொண்டு, மக்களை மறந்து மந்தகாச வாழ்வு நடத்தும் சியாங்கேய்ஷேக்குகள் சீனாவில் துரத்தியடிக்கப்படுகிறார்கள். எத்தனை நாளைக்குத்தான் சீனத் தொழிலாளி பொறுத்துக் கொண்டிருப்பான். அதிகாரத்திலமர்ந்துகொண்டு அமெரிக்க நாட்டிற்கு உலாவப் போவதும், ஐரோப்பிய நாட்டில் விருந்து சாப்பிடுவதும், சொந்த நாட்டை மறப்பதும் ஆகிய சுகபோக வாழ்வு நடத்தினார் சியாங். குமுறும் தொழிலாளியின் உள்ளந்தான் எரிமலையாயிற்றே! இன்று அங்கு அதுவெடித்துவிட்டது! பாட்டாளி வர்க்கம் முன்னேறுகிறது. சீனாவில் ஏற்பட்ட கொந்தளிப்புப் புயல் அண்டையிலுள்ள தாழ்த்தப்பட்ட நாடுகள்மீதும் வீசியுள்ளது. எந்த விலை கொடுத்தாவது ஆளும் வர்க்கத்தை அழித்து விடுவது என்ற தீர்மானத்துடன் தொழிலாளிகள் முன்னேறுகின்றனர். அதை நடைமுறையில் காட்டும் நிகழ்ச்சிகள்தாம் பர்மா, மலேயா, இந்தோனேஷியா, தாய்லாந்து, தென் ஆப்பிரிக்கா போன்ற பல நாடுகளிலும் நிகழும் போராட்டங்களாகும். மனிதனின் அடிப்படை உரிமையையும், ஆளும் முறை கம்யூனிசமா, குடியரசா என்றும் விவாதித்து வரும் இந்த நாளில், கையகலமுள்ள டச்சுஏகாதிபத்தியம், இந்தோனேஷியாவை விட்டுத் தன் பிடியை தளர்த்திக்கொள்ளமறுக்கிறது. தாய்லந்தை விட பிரான்சு தயங்குகிறது. மலேயாவை அடக்கியாண்டு மற்றக் காலனிகளைத் தந்திரத்தால் தன் வசத்தில் கொண்டு வரத் திட்டம் போடுகிறது பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம். இன்னும் பற்பல விதமான முறையில் சரிந்து போகும் முதலாளி வர்க்கம் தன் வாழ்வை நீட்டிக் கொள்ளப் பார்க்கிறது. மிதவாதிகளும், சீர்திருத்தக்காரர்களும் தொழிலாளிகளுக்கு ஓரிரு நன்மைகளைச் செய்துவிட்டு, ஆண்டான் அடிமைப் போராட்டத்திற்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்கப் பார்க்கின்றனர்.

சென்ற ஆண்டு மே தினத்திலிருந்து இன்றுவரை நம் நாட்டில் ஏற்பட்ட சம்பவங்களைப்பற்றி நாம் கண்மூடி மௌனியாக இருக்க முடியாது.

பெரியதொழில் எதையும் தேசியமயமாக்கப் போவதில்லை. இதைப் பிரதம மந்திரி நேரு ஆயிரந்தடவைகளுக்குமேல் கூறியிருப்பார். அதோடு மாத்திரமில்லை. "பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்துடன் ஒத்துழைத்தது போலவே, எங்களுடனும் ஒத்துழைக்க வேண்டும் இந்திய முதலாளிகள். அவர்களுக்கு வேண்டிய சகல வசதிகளையும் செய்து தருகிறோம். இது மாத்திரமில்லை. அந்நிய நாட்டு முதலாளிகளும் இந்த நாட்டில் வந்து வியாபாரம் செய்யலாம். அதற்கு வேண்டிய வசதிகளும் செய்துதருகிறோம்" இப்படியும் இன்னும் பலவும் பேசிக்கொண்டே போகிறார் நாட்டின் பிரதமராக இருப்பவர்.

மக்கள் எதைப்பற்றிப்பேசினாலும் "இப்பொழுதுதான் சுதந்திரம் வந்தது, அதைக் காப்பாற்றவேண்டும்" என்று பொதுமக்களைச் சுதந்திரத்தின் பெருமையைக் கூறிச் சொக்க வைக்கிறார்கள். "நாங்கள் காந்தியவாதிகள். ஏழைகளை வாழவைக்கவே ஆட்சி செய்கிறோம், குடிசைத் தொழிலை வளர்ப்பவர்கள்" என்றெல்லாம் தத்துவம் பேசிவிட்டு டாடாவின் ப்ளேனில் பறந்து, பிர்லாவினுடன் கைகுலுக்கி, வால்சந்த் ஹீராசந்துடன் அளவளாவி, டில்லி மாளிகையில் கஸ்தூரிபாய் லல்லுபாயுடன் விருந்துண்டு 'ஏழை பங்காளர்களாக' விளங்குகிறார்கள் ஆளவந்தார்கள்! இவைகளைப்பற்றி கேட்டால் 144. பேசினால் சிறைவாசம். போராட்டம் நடத்தினால் தூக்குத்தண்டனை!

சென்ற மேதினம் கொண்டாடியதிலிருந்து இன்றுவரை இந்தியத் துணைகண்டத்தின் தொழிலாளர்கள் வாழ்வில் அநேக சம்பவங்கள் நடந்து விட்டன. சம்பளக்குறைவை எதிர்த்துப் போராட ஆரம்பித்த ரயில்வே தொழிலாளர்கள் ஆரம்பத்திலேயே நசுக்கப்பட்டனர். வேலை நிறுத்தம் ஆரம்பிக்கு முன்பே தபால் தந்தி தொழிலாளர்கள் கலைக்கப்பட்டார்கள். நாட்டில் உண்டான ஒவ்வொரு தொழிற் போராட்டங்களையும் தேசியம், சுதந்திரம், பிரச்சாரம் முதலிய பல கருவிகளைக்கொண்டு நசுக்கித் தள்ளி விட்டது முதலாளி வர்க்கம். பம்பாயில் ஆரம்பிக்கவிருந்த கப்பல் தொழிலாளிகள் போராட்டம் துவக்கத்திலேயே கிள்ளியெறியப்பட்டது. கலகத்தாவில் நடந்த மத்திய வகுப்பைச் சேர்ந்த குமாஸ்தாக்களின் வேலைநிறுத்தம் காற்றில பறக்க விடப்பட்டது. நம் கண்கூடாகச் சென்னையிலேயே பார்த்தோமே கூலி உயர்வை நோக்கி வேலை நிறுத்தம் செய்த பஸ் தொழிலாளிகள் பலர் வேலை இழந்ததுதான் மிச்சமானதை! வேலை நிறுத்தத்தை—சாமர்த்தியமாகசமாளித்ததாக எக்காளமிட்டது ஓமந்தூரார் மந்திரிசபை. ஆனால் வேலையைவிட்டுத் தள்ளப்பட்ட ஒவ்வொரு தொழிலாளியும், ஒரு வெடிக்கும் எரிமலை என்பதை மறந்துவிட வேண்டாம். வேலைநிறுத்தங்களையும் போராட்டங்களையும் சமாளித்துவிட்ட காரணத்தாலேயே தாங்கள் ஏதோ பெரிய வெற்றியை அடைந்து விட்டதாக எண்ணுகிறது அரசாங்கம். உலையில் காய்ச்சப் பெற்று உருக்காக மாறிப்போன உலோகம் பலங்குன்றி விடாது. அதுபோலத் தோல்வியில் ஏற்பட்ட வடுக்கள் ஒவ்வொன்றும், தொழிலாளிக்கு ஒரு புதிய சக்தியைக் கொடுக்கும். மறுதடவை அவன் போரிடும்போது இன்னும் பலத்தோடுதான் போரிடுவான். (9-ம் பக்கம் பார்க்க)

16-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

கரியன், பெருமையாகப் பாடையைக்காட்டிச் சொன்னான், "எங்க வீட்டுச் செவ்வாழைடா," என்று.

"எங்க கொல்லையிலே இருந்த செவ்வாழை. குலையை பண்ணைவீட்டுக்குக் கொடுத்துவிட்டோம்—மரத்தை வெட்டி 'பாடை'யிலேகட்டி விட்டோம்" என்றான் கரியன்.

பாபம்! சிறுவன்தானே!! அவன் என்ன கண்டான், செங்கோடனின் செவ்வாழை, தொழிலாளர் உலகிலே சர்வசாதாரணச் சம்பவம் என்பதை.

செவ்வாழை

13-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

டாயே! அவருடைய உப்பைத் தின்று பிழைக்கிறவனுக்கு, இவ்வளவு நன்றி கெட்டதனமா? கேவலம் ஒரு வாழைக் குலை! அவருடைய அந்தஸ்த்துக்கு, இது ஒரு பிரமாதமா!—என்று ஊர் ஏசுகிறதுபோல், அவன் கண்களுக்குத் தெரிகிறது.

அப்பா! ஆசை காட்டி மோசம் செய்யாதே! நான் கூடத்தான் தண்ணீர் பாய்ச்சினேன்—மாடு மிதித்து விடாதபடி பாதுகாத்தேன்—செவ்வாழை ரொம்ப ருசியாக இருக்கும். கல்கண்டு போல இருக்கும் என்று நீதானேஎன்னிடம்சொன்னாய். அப்பா! தங்கச்சிக்குக்கூட், 'உசிர்' அந்தப் பழத்திடம். மரத்தை அண்ணாந்து பார்க்கும் போதே, நாக்கில் நீர் ஊறும். எங்களுக்குத் தருவதாகச் சொல்லி விட்டு, இப்போது ஏமாற்றுகிறாயே. நாங்கள் என்னப்பா, உன்னை, கடையிலே காசுபோட்டுத் திராட்சை, கமலாவா வாங்கித் தரச் சொன்னோம். நம்ம கொல்லையிலே நாம் வளர்த்ததல்லவா! —என்று அழுகுரலுடன் கேட்கும் குழந்தைகளும், குழந்தைகளைத் தவிக்கச் செய்கிறாயே, நியாயமா, என்றுகோபத்துடன் கேட்கும் மனைவியும், அவன் மனக் கண்களுக்குத் தெரிந்தனர்! எதிரேநின்றவரோ, பண்ணைக் கணக்கப்பிள்ளை! அரிவாள் இருக்குமிடம் சென்றான், 'அப்பா, குலையை வெட்டப் போறாரு — செவ்வாழைக்குலை — என்று ஆனந்தக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டு, குழந்தைகள் கூத்தாடின, செங்கோடனின் கண்களிலே நீர்த் துளிகள் கிளம்பின! குலையைவெட்டினான்—உள்ளே கொண்டுவந்தான்—அரிவாளைக் கீழேபோட்டான் — குலையைக் கீழே வை அப்பா, தொட்டுப்பார்க்கலாம், என்று குதித்தன குழந்தைகள். கரியனின் முதுகைத் தடவினான் செங்கோடன். "கண்ணு! இந்தக்குலை,நம்மஆண்டைக்குவேணுமாம்—கொண்டு போறேன்— அழாதிங்க — இன்னும் ஒருமாசத்திலே, பக்கத்துக் கண்ணு மரமாகிக் குலை தள்ளும், அது உங்களுக்குக் கட்டாயமாகக் கொடுத்துவிடறேன்" என்று கூறிக்கொண்டே, வீட்டை விட்டுக்கிளம்பினான், குழந்தையின் அழுகுரல்,மனதைப்பிளப்பதற்குள்.

செங்கோடன் குடிசை அன்று பிணம்விழுந்த இடம்போலாயிற்று, இரவு நெடுநேரத்திற்குப் பிறகுதான் செங்கோடனுக்குத் துணிவுபிறந்தது வீட்டுக்குவர! அழுது அலுத்துத் தூங்கிவிட்ட குழந்தைகளைப் பார்த்தான், அவன் கண்களிலே, குபு குபுவெனக் கண்ணீர் கிளம்பிற்று.

மே நாள்

1889-ல் பாரிசில் கூடிய இரண்டாவது அகில உலகத் தொழிலாளர் காங்கிரஸில்தான், 'மே நாள்' பற்றிய தீர்மானம் நிறைவேறியது. அதன் படி, மே முதல் நாள், தொழிலாளரின் உரிமையைப் பாதுகாக்கப், பாட்டாளி மக்களை ஒன்று சேர்க்கும் நாளாக மாறியது. அதன் பிறகு ஒவ்வொரு 'மே நாளும்' முதலாளிகளின் அடக்குமுறைக்கு ஆளாகிய தொழிலாளர்களின் ரத்தக் கண்ணீரைத்தான் கண்டு கொண்டிருக்கிறது. உழைப்பாளிகளுக்கு உறுதி தரும் ஒரே நாள்தான் 'மே நாள்'! வாழ்க அவர்தம் உறுதி!

துடைத்துக்கொண்டு, படுத்துப் புரண்டான்—அவன் மனதிலே ஆயிரம் எண்ணங்கள். செவ்வாழையை, செல்லப் பிள்ளைபோல் வளர்த்து, என்ன பலன்..........! அவருக்கு அது ஒரு பிரமாதமல்ல — ஆயிரம் குலைகளையும் அவர் நினைத்த மாத்திரத்தில் வாங்கமுடியும்! ஆனால் செங்கோடனுக்கு..........? அந்த ஒரு குலையைக்காண அவன் எவ்வளவு பாடுபட்டான் — எத்தனை இரவு அதைப்பற்றி இன்பமான கனவுகள் —எத்தனை ஆயிரம் தடவை, குழந்தைகளுக்கு ஆசைகாட்டியிருப்பான்! உழைப்பு எவ்வளவு! அக்கரை எத்தனை! எல்லாம் ஒருநொடியில்அழிந்தன!!

நாலுநாட்களுக்குப்பிறகு, வெள்ளித்தட்டிலே, ஒரு சீப்பு செவ்வாழைப்பழத்தை வைத்துக்கொண்டு, அன்னநடை நடந்து அழகுமுகத்து விஜயா, அம்பிகை ஆலயத்துக்குச் சென்றாள்.

நாலுநாட்கள் சமாதானம் சொல்லியும், குழந்தைகளின் குமுறல் ஓயவில்லை. கரியன் ஓரேபிடிவாதம் செய்தான், ஒருபழம் வேண்டுமென்று. குப்பி, பழங்கலத்திலிருந்து ஒரு காலணாவை எடுத்துக் கொடுத்தனுப்பினாள், பழம் வாங்கிக்கொள்ளச் சொல்லி. பறந்தோடினான், கரியன்.

கடையிலே, செவ்வாழைச் சீப்பு, அழகாகத்தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. கணக்கப்பிள்ளை, பண்ணைவீட்டிலே இருந்து நாலு சீப்பு, முதலிலேயே தீர்த்துவிட்டான் — அவன்விற்றான் கடைக்காரனுக்கு— அதன் எதிரே, ஏக்கத்துடன் நின்றான் கரியன்! "பழம், ஒருஅணாடா, டயலே— காலணாவுக்குச் செவ்வாழை கிடைக்குமோ — போடா —" என்று விரட்டினான்,கடைக்காரன். கரியன் அறிவானா பாபம், தன் கொல்லையிலே இருந்த செவ்வாழை, இப்போது கடையில் கொலுவீற்றிருக்கிறது என்ற விந்தையை! பாபம்!எத்தனையோநாள், அந்தச் சிறுவன், தண்ணீர்பாய்ச்சினான், பழம்கிடைக்கும் என்று! பழம் இருக்கிறது, கரியனுக்கு எட்டாத இடத்தில்! விசாரத்தோடு வீட்டிற்கு வந்தான், வறுத்தகடலையை வாங்கிக்கொரித்துக்கொண்டே. செங்கோடன், கொல்லைப்புறத்திலிருந்து வெளியே வந்தான்—வாழைமரத் துண்டுடன்.

"ஏம்பா! இதுவும் பண்ணை வீட்டுக்கா?" என்று கேட்டான் கரியன்.

"இல்லேடா, கண்ணு! நம்ம பார்வதி பாட்டி செத்துப்போயிட்டா- அந்தப்பாடையிலே கட்ட" என்றான் செங்கோடன்.

அலங்காரப் பாடையிலே, செவ்வாழையின் துண்டு!

பாடையைச்சுற்றி அழுகுரல்!

கரியனும், மற்றக்குழந்தைகளும் பின்பக்கம்.

(15-ம் பக்கம் பார்க்க)

Edited. Printed & Published by C. N. Annadurai M. A. at "Dravidanadu" Press,
95, Tirukkachinambi Street, Kancheepuram.